

Curierul Adventist

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România

DESĂVÎRȘIREA: este ea oare posibilă?

În ciclul lucrărilor despre „perfecțiune, perfecționism, desăvîrșire”, continuăm prezentarea poziției fr. H. Douglass, redactor-asociat al revistei Review and Herald, cu privire la această problemă atât de importantă și actuală.

VII. — ISUS HRISTOS AȘTEAPTĂ O BISERICĂ A CALITĂȚII SPIRITUALE

Este un lucru foarte clar acela că Dumnezeu a așteptat mult timp, după ce generația care ar fi putut fi ultima... a murit. Este un gând solemn acela că nu trebuie să uităm faptul că oricare dintre generațiile care au predicat împlinirea ultimei solii adresată lumii după 1844, ar fi putut fi ultima generație. Ce oare așteaptă totuși Dumnezeu?

Serva Domnului este foarte categorică și precisă atunci când vorbește despre cauza întârzierii împlinirii făgăduinței de veacuri a lui Dumnezeu, cum și soluția pentru rezolvarea acestei probleme. Dînsa spune: „Și cînd este coaptă roada, pune îndată secera în ea pentru că a venit secerișul. Domnul Hristos așteaptă cu mult dor să Se manifeste în Biserica Sa. Cînd caracterul Domnului Hristos va fi în mod desăvîrșit reprodus în poporul Său, atunci El va veni să-i ia la Sine ca fiind ai Săi”. (P. D. ed. 1980, p. 47).

Serva Domnului subliniază aici principiul secerișului — conceptul de bază al Noului Testament, care constituie fundamentul pentru înțelegerea faptului că anume sîntem îndreptățiți a aștepta făgăduința revenirii Domnului. Principiul secerișului explică de ce anume ziua

și ora revenirii lui Hristos nu pot fi fixate, cum și ce anume așteaptă Domnul și Mîntuitorul nostru de la urmașii Săi.

În activitatea Sa, Mîntuitorul a ales să compare sfîrșitul Planului

El a asemănat punctul central al Planului de Mîntuire, cu secerișul cîmpului din lumea noastră.

În Evanghelia după Marcu la capitolul 4, Isus Hristos explică un aspect important al Împărăției lui Dumnezeu: „Cu Împărăția lui Dumnezeu este ca atunci cînd aruncă un om sămînța în pămînt; fie că doarme noaptea, fie că stă treaz ziua, sămînța încolțește și crește fără să știe el cum. Pămîntul rodește singur: întîi un fir verde, apoi spic, după aceea grîu deplin în spic; și cînd este coaptă roada, pune îndată secera în ea, pentru că a venit secerișul”. (vers. 26-29).

Cînd Isus înfățișa lui Ioan pe insula Patmos natura și timpul revenirii Sale, El de fapt a resubliniat principiul secerișului, ca fiind cheia înțelegerii de ce anume tot cerul a așteptat și așteaptă încă secerișul veacurilor. El spune: „Apoi m-am uitat, și iată un nor alb; și pe nor ședea cineva care semăna cu un fiu al omului; pe cap avea o cunună de aur; iar în mîna o seceră ascuțită. Și un alt înger a ieșit din Templu, și striga cu glas tare Celui ce ședea pe nor: „Pune secera Ta și seceră: pentru că a venit ceasul să seceri, și secerișul pămîntului este copt. Atunci cel ce ședea pe nor, Și-a aruncat secera pe pămînt. Și pămîntul a fost secerat”. (Apoc. 14,14-16).

Într-un sens deosebit, special, scopul Împărăției lui Dumnezeu și al unui lan de grîu sînt asemănătoare. Niciunul și nici altul nu este gata pentru seceriș, pînă cînd sămînța, bobul de grîu n-a ajuns la maturitate. Așa cum agricultorul

„Mai pe urmă au venit și celelalte fecioare și au zis: „Doamne, Doamne, deschide-ne!” Mat. 25,11.

de Mîntuire cu secerișul cîmpului, pentru că El știa că oricînd și oriunde în lumea aceasta oamenii vor înțelege — într-o măsură oarecare — speranțele și problemele legate de secerișul grîului, sau stringerea recoltei de roșii din grădinile de zarzavat. În modul Său inegalabil,

(continuare în pag. a 2-a)

*Scumpi frați și stimate surori,
Iubiți conlucrători,*

Ioan, apostolul sensibilității iubirii dezinteresate, care a înțeles valoarea iubirii divine și a manifestării ei, a ținut să facă o precizare cu valoare de simbol pentru toți cei ce aveau să se plece cu interes asupra paginilor scrise de el. El declara :

„Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu minile noastre, cu privire la Cuvîntul Vieții, — pentru că viața a fost arătată, și noi am văzut-o și mărturisim despre ea, și vă vestim viața veșnică, viață care era la Tatăl, și care ne-a fost arătată; deci, ce am văzut și am auzit aceea vă vestim și vouă, ca și voi să aveți părășie cu noi. Și părășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos“. (1 Ioan 1,1-3).

Vizionarul de pe Patmos sublinia în cele de mai sus un mare adevăr și anume, că întreaga activitate apostolică izvoră din experiența lor personală. Lucrarea lor, nu avea la bază o teorie pe care au învățat-o bine și pe care o reproduceau acum. Categorie nu! Ei nu puteau să nu vorbească despre puterea iubirii care le-a schimbat viața, despre cele ce au văzut, au auzit, au crezut și au înțeles.

Marele Pavel avea să spună mai târziu referitor la această latură deosebit de importantă a vieții noastre de credință.

„Căci Împărăția lui Dumnezeu NU STA ÎN VORBĂ, ci ÎN PUTERE“. (1 Cor. 4, 20).

În ultimul timp teologii creștini contemporani au discutat destul de mult despre necesitatea „dezvoltării unei teologii creștine a puterii“. Preocuparea aceasta este destul de meritorie, pentru că lucrarea transformării omului este opera puterii divine.

Mîntuitorul însă a declarat foarte clar și simplu în legătură cu această teologie a puterii. El spunea :

„...Oricine va vrea să fie mare între voi să fie slujitorul vostru“;

„Și oricine va vrea să fie cel dintîi între voi, să vă fie rob“. (Mat. 20,26-27).

Da, este nevoie de o experiență religioasă unică. Este nevoie — în viața fiecăruia dintre noi — de o mai profundă și o mai largă experiență a vieții noastre de slujire. „Dacă printr-o credință vie și o ascultare sfințită de Cuvîntul lui Dumnezeu, dăm pe față dragostea lui Hristos... atunci putem să ducem cu noi tuturor... o putere convingătoare, puterea viețuirii creștine. Nu vorbe... ci putere !

Cineva, îmi scria nu de mult, împărtășindu-mi problema experienței lui creștine: „Am nevoie“ spunea el, „de putere... dar“, continuă el, „Dumnezeu nu dă tărie unei inimi nerenăscute“.

Serva Domnului spune în legătură cu acest important aspect al experienței noastre creștine :

„Reproducerea caracterului lui Hristos în viața și obligațiile noastre zilnice, dînd astfel pe față pu-

terea lui Dumnezeu care face în stare pe om să îndeplinească în mod desăvîrșit voința Sa, este singura cale prin care cel cu inima sinceră poate să cunoască adevărul pe care îl caută“. Caracterul este putere. Reproducînd în viața noastră caracterul lui Hristos, noi cooperăm cu El în lucrarea mîntuirii. Numai prin descoperirea în viața noastră a caracterului Său, numai astfel putem coopera cu El“ (P.D. 268).

Inspirația divină subliniază aici necesitatea identității creștinului cu Dumnezeu, necesitatea reflecției caracterului Său în viața și caracterul nostru. Aceasta nu înseamnă o depersonalizare, nu înseamnă o renunțare la identitatea ta. În concepția creștină omul este mai mult decît „partenerul de dialog al lui Dumnezeu“. El este fiul Său, cooptat în familia divină. „Eu vă voi fi Tată, și voi îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul Cel Atotputernic“ (2 Cor. 6,17). Și în această calitate noi sintem chemați să reflecțăm caracterul Său în viața noastră zilnică. El să Se vadă în tot ceea ce sintem și facem.

Nu de mult am purtat o lungă și rodnică discuție cu unul din frații noștri. Preocupat de dezvoltarea capacității sale spirituale, era îngrijorat de indiferența unora și de faptul că mulți n-au „descoperit“ ceea ce i se revela, ca urmare a studiului, rugăciunii și cercetării Cuvîntului, pe un fond dornic de o afirmare mai pregnantă. Îl frămînta problema determinării unui curent al cunoașterii profunde a unor esențiale puncte de doctrină, întrebîndu-se ce-ar putea face ca și alții să ajungă la aceleași simțăminte.

Un lucru pe care mulți îl neglijează, sau nu-l înțeleg este faptul că adevăratul creștinism este un principiu viu, activ, un principiu ce pune stăpînire pe minte, inimă, influențează motivele și dă sens și putere vieții. Mai întîi, este necesar ca adevărul pe care am dori să-l facem cunoscut altora să devină parte integrantă din noi, aducînd roade depline în toate compartimentele vieții noastre. Aceasta nu din motive egocentriste, ci din deplina responsabilitate față de adevăr, și de rezultatele lui în viața noastră. Mai întîi trebuie să ne facem datoria, cu succes deplin, în „Ierusalimul“ ...ființei noastre, în căminul nostru, în comunitatea noastră.

Este bine să ne reamintim de faptul că Hristos vede în fiecare dintre noi nu ceea ce am putea noi face pentru El, pentru cauza Sa, pentru Slava Sa, ci... ceea ce am putea noi deveni pentru Dumnezeu. „Cînd caracterul lui Hristos se va reflecta în mod desăvîrșit în poporul Său, atunci El va veni să-i ia ca fiind ai Lui“. „Cel neprihănit VA TRĂI prin credință“ (Rom. 1,17). La Pavel nu era problema de „a avea“ ci... de „a trăi“.

Să reținem acest lucru și să nu uităm niciodată că „Împărăția lui Dumnezeu NU STA ÎN VORBĂ... CI ÎN PUTERE“.

D. Popa

SĂRBĂTORILE PRIMĂVERII

„Căci iată că a trecut iarna; a încetat ploaia și s-a dus. Se arată florile pe cîmp, a venit vremea cîntării...” (Cînt. Cînt. 2,11-12). Încă o dată rostogolirea Terrei pe itinerarul său cosmic a realizat faza cînd gradele sub zero au rămas de mult în urmă, zăpezile s-au topit ascunzîndu-se sub gheață, iar natura încremenită s-a redeschis la viață, prilejuind bucurie și nădejde. Da, a venit vremea cîntării! Pe șesurile și înălțimile Patriei cîntăreții înaripați, sosiți din depărtare pentru a ne înveseli sufletele cu simfonii lor splendide, inspiră aerul acesta binecuvîntat, de care mîile lor de generații au fost nedespărțite. S-au reîntors spre a cînta cîntare României, spre a cînta mai departe acest fericit tărîm al bucuriei lor. Căci vor a însoți și amplifica un alt cînt ce străbate spațiile, e cîntul muncii clocotitoare a unui entuziast popor, descoperitor și urzitor de noi rosturi, abia vizate de înaintași. O sărbătoare a muncii accentuează farmecul primăverii, cea de a 94-a sărbătoare de la 1 Mai a solidarității internaționale a tuturor celor ce muncesc.

Nu e un joc al hazardului, ei o justificată simetrie a timpului și vieții, faptul că aceeași luminoasă lună a anului, pivot al primăverii, risipitor de darnică în culori și parfumuri, reunește de-a lungul ei proiectarea în acte festive a unor monumente de bază ale zbuciumatei

noastre istorii. Pornind cu gîndul curat și sănătos al muncii efervescente, frumoasa lună aduce cu sine o dublă sărbătoare a biruinței drepte și necesare: 9 Mai 1877, proclamarea independenței de stat a României și 9 Mai 1945, Ziua Victoriei împotriva fascismului. Deși imensa putere de la Bosfor n-a reușit niciodată să subjuge total poporul român, să-i înfrîngă rezistența eroică, să-iucidă dorința de libertate, și s-o transforme în pașalic, așa cum a făcut din multe națiuni, a fost totuși inevitabilă, multă vreme, rămînerea țării noastre în conul de umbră al dominației turcești, cu toate consecințele ce s-au repercutat pe plan material, politic, cultural sau moral. Se cerea eliminarea totală a atîrnării păgubitoare, spre a se lăsa acestui minunat popor cale liberă spre afirmare plină, pentru descătușarea și valorificarea nefrînată a tuturor capacităților sale creatoare. Iată ce scria, în urma uneia din luptele purtate pentru obținerea independenței țării de ostașii noștri, corespondentul ziarelor Bund (Berna) și al Gazetei de Chicago (Statele Unite): „Mi-ar trebui mult timp ca să numesc pe toți bravii... Niciodată n-aș fi crezut să văd atîta bravură la o trupă care pînă atunci n-a cunoscut focul... Armata română merită a fi pusă lîngă orice altă armată a Europei și oricine poate fi mîndru de soldații și ofițerii ei, care au dat probe atât de strălucite de vitejie”. Care vitejie avea să se manifeste și mai grăitor într-o altă mare înclătșare, cu un alt teribil inamic, care a produs omenirii suferințe imense. Cînd, la 23 August 1944, România ieșea din războiul nedrept în care fusese tirată, angajîndu-se apoi în luptă decisă contra fascismului, reacția stîrnită pe plan mondial era uimitoare: „Importanța ieșirii României din Axă depășește cadrul României — scria ziarul sovietic Pravda la 27 august —; presa străină are dreptate să spună că aceasta înseamnă prăbușirea întregului sistem de apărare germană din Balcani. Ar fi greu să se aprecieze importanța acestei lovituri, dată întregului sistem de dominație german din peninsula Balcanică”. Iar cotidianul american de mare tiraj, New York Times, aprecia desprinderea României de blocul hitlerist drept „...unul din cele mai hotărîtoare evenimente ale întregului război”.

Aprecieri lucide, confirmate de timp. Dar evenimentele hotărîtoare aveau să urmeze încă. O istorie a celui de al doilea război mondial, care ar omite a menționa rolul României în grăbirea sfîrșitului războiului și importanța participării armatei Patriei noastre la operațiunile de luptă din ultima parte a războiului ar fi falsă. Nouă Mai, data înfrîngerii demenței războiului agresiv de dominație a lumii, însemna sfîrșitul unei lungi perioade de lupte eroice, purtate de aliați, lupte la care poporul nostru și-a adus o inestimabilă contribuție. Prin tratatul de pace încheiat la Paris au fost recunoscute sacrificiile României alături de aliați și au fost consfințite independența și suveranitatea țării noastre.

Războiul din 1877 a sfîrșit jugsul puterii otomane, fiind încununarea luptelor îndelungate ale iluștrilor comandanți de oști — Mircea cel Bătrîn, Ștefan cel Mare, Vlad Tepeș, Ioan Vodă cel Viteaz, Mihai Viteazul etc. Biruințele ce au condus la acel mare 9 Mai 1945 încoronau lupta istorică a românilor pentru libertate și neațîrnare.

Demnă de reținut este constatarea că atât scuturarea dominației turcești, cit și alungarea cotropitorilor hitleristi de pe teritoriul Patriei noastre, sînt rodul jertfelor supreme ale poporului român și nu un dar oferit de forțe străine. În ambele perioade trupele noastre au luptat în ansamblul unor alianțe internaționale, dar de fiecare dată scuturarea stăpînirii străine a fost opera românilor înșiși, a căror participare la operațiunile de război a însumat sacrificii colosale, cu mult peste ceea ce ar fi cerut obiectivul strict al eliberării proprii țări. Poporul nostru nu a așteptat niciodată, în mod pasiv, salvarea venind din afară, ci a realizat-o prin proprie luptă și jertfă, unindu-și puterile cu cele ale aliaților pentru eliberarea altor popoare.

Ilustrul diplomat al țării noastre din perioada interbelică — Nicolae Titulescu — a elaborat principiul caracterului indivizibil al păcii în epoca actuală. Astfel, războiul dintr-o parte a globului pune în pericol pacea generală, de aceea lichidarea războiului sau tensiunii dintr-o anumită zonă geografică are importanță ce depășește cu mult interesele locale, influențînd direct atmosfera globală. Ziua de 9 Mai este concomitent sărbătoarea popo-

DIN CUPRINS:

— Desăvîrșirea: este ea oare posibilă?	c. 1
— Pagina presedintelui	c. 2
— Sărbătorile primăverii	1
— Principiul de interpretare profetică azi	4
— Învață-ne să ne rugăm (IX)	6
— Spațiul arhitectural al Cortului Intîlnirii	8
— Epistola către Evrei	9
— Realizări	12
— Suferințe și remedii (III)	13
— Cel neprihănit va trăi prin credință	16
— Căminul... un Betel	19
— Sfîrșit de drum	19
— Din viața Bisericii	20

(continuare în pag. a 19-a)

DESĂVÎRȘIREA:

este ea oare posibilă?

(urmăre din cop. I-a)

asteaptă ca bobul de grâu să se maturizeze, tot astfel Isus Hristos așteaptă până când sămînța Evangheliei produce în ultima generație, un grup apreciabil și important de creștini maturi.

a. Aducerea de roade: „Reproducerea caracterului lui Hristos

Dezvoltînd acest concept biblic al secerișului, serva Domnului scrie: „Ținta plugarului atunci cînd seamănă sămînța și se îngrijește de creșterea plantei, este producerea de cereale... Tot astfel și Agricultorul ceresc așteaptă un seceriș ca răsplătă a muncii și sacrificiului Său. Domnul Hristos dorește să reproducă chipul Său în inimile oamenilor; și El face acest lucru în și prin aceia care cred în El. Ținta vieții de creștin este aducerea de roade — reproducerea caracterului lui Hristos în cel credincios, pentru ca apoi să poată fi produs și în alții”. (Idem. p. 46).

Agricultorii și profetii au multe lucruri în comun, cel mai principal fiind faptul că amîndoi se angajează în lucrări ce aparțin unor profetii condiționate. Agricultorul știe, de exemplu, pe baza experienței și a datelor pe care agronomia le stabilește, cînd trebuie semănat grîul, pîrumbul și alte cereale și cît timp va trebui să treacă pînă la seceriș... dacă...! Acest... „dacă” înseamnă ploaie la timp, înseamnă căldură suficientă și la timp, înseamnă acolo unde este cazul, prăsit la timp, ...etc. etc., din care unele sînt în afara voinței și puterii agriculturului.

Tot astfel, Domnul ne spune că amînarea secerișului acestei lumi nu se datorește schimbării atitudinii lui Dumnezeu. În ceea ce-L privește pe Dumnezeu, secerișul putea și trebuia să fie cînt cu mult timp în urmă. Noi ne aflăm astăzi în timpul cînd secerișul este întîrziat, amînat, roadele, mărturia personală care să reproducă, sau să reflecte caracterul lui Isus — nu s-au maturizat încă.

Principiul secerișului ca o explicație pentru întîrzierea revenirii Domnului nu este ceva nou pe care Adventiștii de Ziua a Șaptea îl prezintă ca o explicație și o scuză a faptului că Isus n-a venit în timpul vieții multor generații ce s-au succedat pe pămînt, care au așteptat și au crezut.

Mîntuitorul subîniază conceptul secerișului condiționat în Matei 24 și 25 cînd El răspunde întrebării ce I-a fost pusă și anume: „Spune-ne, cînd se vor întîmpla aceste lucruri? Și care va fi semnul venirii Tale și al sfîrșitului veacului acestuia?”

(Mat. 24,3) Mai înainte de a înfățișa răspunsul Său, care nu este complet fără cele trei parabole din capitolul douăzeci și cinci din Matei, Mîntuitorul le-a atras în mod serios atenția spunîndu-le: „Băgați de seamă să nu vă însele cineva”. (Mat. 24,4).

Care erau lucrurile sau compartimentele în care ei puteau să fie înșelați în gîndirea lor în legătură cu problemele de care s-a ocupat El pe larg în capitolul respectiv? El le-a mai spus: „Veți auzi de războaie și vești de războaie... foamete... cutremure” (vers. 6-7). Cu alte cuvinte, în decursul veacurilor, aceste situații și calamități naturale își fac adesea apariția în scurgerea vremii, fără a evenimentul așteptat să aibă loc. Ele se datoresc acțiunii și consecinței păcatului și sînt un început al necazurilor și problemelor vieții ce au confruntat toate generațiile. (vers. 6-8).

Cu alte cuvinte, Mîntuitorul dorește să spună: „Să nu cumva să fiți înșelați gîndind că aceste consecințe inevitabile ale păcatului universal sînt semne deosebite ale faptului că revenirea Mea este aproape — căci fiecare generație le-a experimentat. Unii mai mult, iar alții mai puțin, pînă cînd cei care luau aminte la ele gîndeau și spuneau că nu se putea întîmpla nimic mai rău. Toate aceste calamități sînt numai semne continue ale faptului că cei păcătoși nu vor face un paradis din locașul păcatului.

Referitor la această problemă — a revenirii Domnului, serva Domnului scria în 1900: „Semnele pe care chiar El le-a arătat, cu privire la revenirea Sa, s-au împlinit și prin învățătura Cuvîntului lui Dumnezeu, noi putem ști că în adevăr, venirea Domnului este chiar la uși”. (Idem p. 177).

Cu mulți ani în urmă, James White, mult timp redactor-șef al revistei Review, sublinia următoarele puncte: „Războaiele, foametea, ciuma și cutremurele nu sînt cele mai sigure semne ale revenirii Domnului. Ele s-au abătut întotdeauna asupra pămîntului. Putem avea războaie, apoi pace; epidemii, apoi sănătate; foamete și apoi belșug; cutremure apoi măruntăiele pămîntului se liniștesc; dar solia îngerului al treilea se vestește o singură dată, este unică. Dezvoltarea acestei lucrări în îndeplinirea profetiei, este cea mai mare lumină ce strălucește acum în domeniul religios. Cei ce privesc la unele probleme ce se derulează acum, pot fi dezamăgiți, dar trebuie să punem toată greutatea în această ultimă solie, fără teamă de dezamăgire. Iar astăzi cînd vedem solia aceasta de importanță mondială și veșnică — cuprinzînd lumea, noi vedem împlinirea profetiilor, cum și semnul cel mai clar al încheierii lucrării și realizarea nădejiții bisericii”. (R.H./29.XI. 1877. p. 172).

J. White a înțeles în mod corect cele subliniate în Mat. 24. Cheia revenirii Domnului depinde de cît

de curînd „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească demăriturii tuturor neamurilor”. Mat. 24,14.

„Evanghelia aceasta a Împărăției” este Vestea cea Bună, nu numai a faptului că Isus este Salvatorul și Mîntuitorul celui păcătos, Ispășitorul și Înclocitorul lui, Exemplul lui, dar și a faptului că El poate să schimbe pe oameni, bărbați și femei, făcîndu-i după chipul Său, dacă ei vor fi dispuși să facă din El Domnul vieții lor. Viața lor va deveni atunci, o demonstrație a faptului că Împărăția lui Dumnezeu este reală și că ceea ce spun acești bărbați și femei despre Dumnezeu și problema mîntuirii, este în totul adevărat. Importanța declarației servei Domnului devine o chemare maiestuoasă, atunci cînd se leagă de Matei 24,14. „Cînd caracterul lui Hristos va fi în mod desăvîrșit produs în poporul Său, atunci El va veni ca să-i ia ca fiind ai Lui”. (P.D. ed. 1980, p. 47).

b. Starea bisericii... mai degrabă decît starea lumii!

În strălucitul Său răspuns la întrebarea cu privire la timpul revenirii Sale, așa cum ne este raportat în Mat. 24 și 25, Isus Hristos subliniază mai mult starea bisericii decît starea și situația lumii. În primul rînd biserica Sa — și nu condițiile din lume — determină timpul în care stăpînul va reveni la slujitorii Săi credincioși, cînd mirele vine la mireasa lui, cînd stăpînul se întoarce la slujitorii Săi, cărora le-a dat diferite răspunderi.

În problema semnelor revenirii Sale, Isus știe că punînd accentul pe condițiile existente în lume, care totdeauna au fost neliniștite (de lucrul acesta ne putem convinge cercetînd istoria ultimilor două mii de ani), este la fel ca și cu agricultorul care spune: „Parcă vine furtuna, este timpul să culeg porumbul”. Există o strînsă legătură între furtună și culesul porumbului, așa cum este între situațiile din lume și pregătirea credincioșilor, a bisericii în vederea revenirii Domnului.

În capitolele 24 și 25 din Evanghelia lui Matei, Isus Hristos subliniază calitatea vieții ce separă nu numai biserica de lume, ci de asemenea credincioșii unora, de nepregătirea existentă în mijlocul bisericii. Slujitorii credincioși și înțelept, fecioarele înțelepte, cei angajați să lucreze conștienți de responsabilitatea lor, cum și aceia reprezentativi prin oile „de la dreapta”, toate aceste situații constituînd un stil de viață pe care Dumnezeu îl poate folosi în predicarea adevărului despre viața veșnică. Această biserică de o deosebită calitate spirituală, este un instrument prin care „Evanghelia Împărăției”, va fi auzită și văzută; mărturia vieții lor dramatice, distinctă, va fi în adevăr dovada că Isus Hristos domnește în viața oamenilor. Acest mesaj viu, puternic „va fi propovă-

duit în toată lumea, ca o mărturie tuturor națiunilor; și atunci va veni sfârșitul”.

Dezvoltarea Impărăției lui Dumnezeu este legată de un seceriș, dar nu tot ce ajunge la maturitate vor fi roade ale unei semințe bune. Pe lângă aceia care n-au primit niciodată invitația Duhului Sfânt, vor fi alții care acceptă sâmbința Evangheliei, dar niciodată n-au continuat să se hrănească cu ea; caracteristicile pe deplin dezvoltate ale ambelor grupe sînt comparate cu creșterea neghinei.

Fie că este grîu sau neghină, în final va fi un seceriș. Universal ca și omeniarea de pretutindeni va vedea la o scară fără precedent coacerea seminței Evangheliei, materializată în creștini, asemenea lui Hristos, trăind în condițiile stresante ale sfârșitului veacurilor. Vor fi vizibile, în mod foarte distinct, rezultatele pe deplin dezvoltate ale gândurilor rele și a acțiunilor de răzvrătire înfățișate în aceste persoane simbolizate prin neghină. Acest principiu al secerișului explică de ce este imposibil pentru oameni să determine, pe baza condițiilor existente în lume, cînd va reveni Isus Hristos.

Din schițarea caracterelor din Matei 24 și 25 a creștinilor ce trăiesc în finalul Planului de Mîntuire și care sînt pregătiți pentru revenirea Domnului, ce putem învăța noi oare despre condiția poporului, a bisericii care așteaptă pe Hristos?

Care este deci în cuvintele lui Isus „robul înțelept și credincios” (Mat. 24,45) pe care El îl va găsi gata cînd se va întoarce? Cu alte cuvinte, pe cine așteaptă El acum la sfârșitul secolului XX? Pe lângă răspunsul Lui scurt la întrebare, pe care-l dă în Matei 24, Domnul nostru mai spune trei parabole în Matei 25 în care, sau prin care descrie modul în care se vor găsi credincioșii aceștia în timpul ultimei generații, avînd o viață sfîntă. Matei 24-25 trebuie să fie studiat ca o unitate. Este răspunsul Domnului la întrebarea ucenicilor.

Firul care străbate prin tot răspunsul pe care Domnul îl dă în aceste două capitole, este acela că pregătirea și necesitatea de a fi gata pentru revenirea Domnului, nu este o problemă de pregătire oboșitoare, chinuitoare, așa cum s-ar pregăti cineva pentru întîmpinarea unei furtuni puternice. Deși simțămîntul urgenței este indispensabil în viața unui creștin așteptător al revenirii Domnului, pregătirea și situația de a fi gata, este mai mult o problemă legată de stilul de viață, decît de o activitate depusă din motive de urgență. „Slujitorul cel credincios și înțelept” a răspuns la apelul stăpînului său, și a pregătit zi după zi, hrană pentru casa sa, la timpul potrivit.

Ce fel de responsabilitate are Domnul față de toți oamenii, oriunde s-ar găsi ei, și în mod deosebit față de biserica Sa în toate

zilele ce vor preceda venirea Sa? Ce fel de hrană au ei și pe care cu credințioșie și înțelepciune o împărtășește eu alții, în timp ce Domnul lor se află plecat departe?

Isus Hristos declară în mod clar că timpul revenirii Sale depinde de faptul dacă biserica, slujitorii Săi cei credincioși, au proclamat în mod eficient „Evanghelia Impărăției”, căci atunci cînd o generație a avut o deosebită ocazie să propovăduiască ultima Sa solie a harului, „atunci va veni sfârșitul”. (Mat. 24,14).

c. Numai o demonstrație vie va putea fi vizibilă

„Evanghelia Impărăției vestește faptul că Dumnezeu tronează în viața oamenilor. Acest lucru nu trebuie să fie numai SPUS; numai o demonstrație vie, reală, poate să transmită cum trebuie și în mod convingător că o putere mai presus de puterea omenească este pusă la dispoziție făcînd pe oameni să părăsească obiceiurile egoiste și distrugătoare și să trăiască asemenea lui Hristos. Servul „credincios

și înțelept” nu numai că va vesti această „Veste Bună”, dar va încuraja pe cei din jurul său, pe cei cu care el vine în contract, prin exemplul său.

Să ne gîndim la noi înșine la noi ca membri ai Comunităților noastre. Cei clasați de către Isus Hristos în categoria slujitorului cel rău, au un raționament al lor care-i așează în această postură. În ce situație teribilă se așează aceia care s-au consacrat public Domnului, au încheiat înaintea multor martori legămîntul credinței, al ascultării și al trăirii adevărului divin. De ce? Ce s-a întîmplat? Slujitorul sau robul cel rău spune în inima sa: „Mai am suficient timp de pregătire. Acum este timpul meu și din cînd în cînd mă voi ocupa și de lucrurile de care trebuie să am grijă, căci pînă la sfârșit... mai este. De fapt, decretul duminical n-a fost promul-

gat... mai sînt încă locuri de pe pămînt care n-au auzit încă „Vestea cea Bună”. Mai sînt cel puțin două mii de grupări etnice ce nu au încă Cuvîntul Scripturii în limba lor. Și apoi... de ce să nu recunoaștem faptul că despre revenirea Domnului am auzit odată cu prima predică ascultată cu... mulți, mulți ani în urmă”.

Fie în spirit, fie în cuvînt, servul cel rău explică această amînare a revenirii Domnului spunînd: „Stăpînul meu zăbovește să vină”. (Mat. 24,48). „Nu cumva se adevărește faptul că membrii unei biserici sau ai unei comunități nepregătite s-au autolinistit rămînînd într-o falsă siguranță, gîndind că întîrzieria revenirii Domnului este determinată de unele profeții neimplinite încă, sau din cauza unei decizii arbitrară din partea lui Dumnezeu și nicidecum din cauza lipsei de interes a unui important număr de credincioși din generațiile de după 1844 de a primi în viața lor adevărurile întregitei solii din Apocalips 13⁷”. „Pentru numele lui Dumnezeu, poporul Său n-ar trebui să adauge păcat lîngă păcat acuzînd pe Dumnezeu de urmările propriilor lor acțiuni greșite, rele”. (Evangheliismul p. 696).

În ceea ce-l privește pe servul cel credincios, acesta, oriunde l-ar duce obligațiile lui zilnice, „slujitorul credincios și înțelept” dă hrana cuvenită la vremea cuvenită celor din jurul său. Iar atunci cînd trebuie, el se va găsi la lucru în cîmp sau în grădină la masă sau în fabrică îndeplinindu-și obligațiile ce-i revin față de viață, familie, societate. Situațiile lumii înconjurătoare înaintea de încheierea timpului de probă, nu vor fi — probabil — pentru cei lumești — din ultima generație, o avertizare mai directă și neechivocă decît au fost cele de pe timpul lui Noe. (Mat. 24,37-39). Serva Domnului notează faptul că condițiile la încheierea timpului de probă, și chiar înainte de timpul de probă, pentru cei lumești, nu sînt suficiente de categorice și nu au nimic anormal în desfășurarea lor, ca să-i determine a lua o poziție categorică față de adevăr. Serva Domnului scrie: „Oricînd va veni ziua Domnului, ea va veni pe neașteptate asupra celor neevlavioși. În timp ce viața se desfășoară pe drumul ei neschimbat, iar religia este numai o formă lipsită de conținut se va realiza nădejdea de veacuri a celor credincioși.

„Cînd pretinsul popor al lui Dumnezeu se unește cu lumea, trăind așa cum trăiește ea, și inundu-se cu ea în fapte vinovate, cînd spiritul celor lumești devine spiritul bisericii; cînd clopotele căsătoriei sună, și toți privesc înainte către mulți ani de prosperitate... atunci deodată, așa cum fulgerul strălucește pe cer, va veni sfârșitul visurilor și nădejdilor lor amăgitoare”. (T.V. ed. 1981, p. 310).

(continuare în pag. a 17-a)

În articolul de față vom căuta să dezvoltăm și să analizăm valabilitatea principiului interpretării profetice an-zi. Trebuie să reamintim aici că cele trei principale școli de interpretare profetică a profețiilor din cărțile lui Daniel și Apocalips diferă categoric în ceea ce privește maniera de a trata elementele temporale din aceste profeții. Exegeții preteristi și futuriști le interpretează ad litteram. Deosebirea esențială între aceste două școli de gândire și interpretare teologică rezidă în epoca în care acestea situează aceste perioade literale; pentru gândirea preteristă în trecut, iar pentru futuriști, într-un viitor destul de îndepărtat. Pe de altă parte, cei ce îmbrățișează școala istoricistă de interpretare, văd în aceste elemente temporale simboluri ale unor perioade istorice destul de lungi. Mai mult decât atât, această școală de gândire și interpretare profetică a adoptat un principiu grație căruia este posibil să traducem în istorie aceste date simbolice. Acest principiu este cunoscut sub numele de „an-zi”, adică o zi profetică, transcrisă într-un an istoric.

Acest principiu este unul dintre cele mai valoroase chei ale interpretării istoriciste a cărților apocaliptice, Daniel și Apocalips. El este o cheie și pentru a înțelege apariția — la timpul ei profetic — în lumea religioasă a Bisericii Adventiștilor de Ziua a Șaptea, cum și dezvoltarea ei.

Baza veridică a principiului an-zi este scripturistic întemeiată. În legătură cu aceasta fr. W. H. Shea spunea într-unul din studiile sale: „În definitiv, acest principiu trebuie să derive din paginile Sfintelor Scripturi, altfel aplicarea lui la profețiile biblice ar sta pe o temelie foarte fragilă”. (Le principe jour-anne/302). Printre argumentele calculării zilelor profetice în ani istorici, literali, enumerăm:

1. Zilele din Daniel și Apocalips trebuie să fie interpretate ca simbolice, pentru timp profetic, și nu ad litteram. Un criteriu pentru profețiile apocaliptice este că ele sînt în mare măsură simbolice. Fiarele reprezintă împărății și coarnele reprezintă puteri. Vînturile reprezintă luptă și oceanele popoare. Pentru a fi în pas cu natura simbolică a imaginilor, cineva s-ar aștepta să descopere că cifrele din aceste profeții trebuie privite ca simbolice, indicînd timp profetic și nu literal. Ar fi inconsecvent să se interpreteze unele numere ad litteram și altele simbolice. Consecvența reclamă ca cele 1260 de zile ca și toate celelalte perioade de timp însoțite de astfel de numerale precise din Daniel și Apocalips să fie simbolice.

2. Relația an-zi este un principiu ales în mod divin. El nu poate fi trasat înapoi pînă la originea vreunui tip de procedeu omenesc desemnat pentru a rezolva dilema întîzierii parousiei („advent” în grecește), sau problema profețiilor ne-

implinite. În conformitate cu cele două texte principale pentru a explica metoda de interpretare an-zi, Num. 13,34 și Ezech. 4,6, Dumnezeu este inițiatorul ideii ca o zi să reprezinte un an și un an să fie reprezentat de o zi. Dumnezeu este, și nu omul, Cel care vorbește în ambele pasaje. Să se remarce cum este el afirmat în Ezechiel: „Îți pun cite o zi pentru fiecare an”.

3. Principiul an-zi este învățat în cadrul profeției apocaliptice. Cele două cărți apocaliptice principale din Scripturi, Daniel și Apocalips, conțin principiul an-zi.

a) Principiul an-zi este inerent gândirii și textului din Daniel 8. Cheia exegetică pentru aceasta se găsește în întrebarea: „În cîtă

Documentar

PRINCIPIUL DE INTERPRETARE PROFETICĂ AN-ZI

vreme se va împlini vedenia despre desființarea jertfei necurmate și despre urciunea pustiirii? Pînă cînd va fi călcat în picioare sfîntul locaș?” (vers. 13). Trebuie să ne oprim puțin asupra semnificației cuvîntului vedenie-viziune. Acest cuvînt apare de șase ori în diferite feluri în versetele următoare ale lui Daniel 8 și în toate cele șase cazuri el se referă la întregul conținut al viziunii descrisă în versetele 1—14 și nu la cele 2300 de zile luate în mod izolat.

Fiecare viziune succesivă din Daniel dezvoltă sensul unei viziuni sau unui vis anterior. Pieptul și brațele de argint ale chipului (2,33.39) sînt identificate cu ursul (7,5) și berbecul cu două coarne (8,3.4), toate se referă la Medo-Persia și sînt identificate astfel de către Gabriel (8,20). Coapsele de bronz (2,32.39) sînt în paralel cu leopardul (7,6) și țapul (8,5-8), țapul fiind interpretat ca Grecia (8,21). Dacă perioada celor 2300 de zile include timpul pentru ridicarea și căderea imperiilor Medo-Persan și Greciei, atunci ar fi imposibil ca zilele să fie interpretate ad litteram. Cele două imperii au durat de mai multe ori decît aproximativ șase ani și o treime ai celor 2300 de zile (dacă

Daniel 8,14 este privit ca timp literal). Dovada internă din cap. 8 sugerează cu tărie că se folosește un timp simbolic și că acționează principiul an-zi.

b) Principiul an-zi se găsește în relația dintre Daniel 8 și 9. A respinge faptul că în Daniel 8,14 și 9,24 se aplică egalitatea an-zi, pur și simplu nu numai pentru că cuvîntul ebraic pentru „zi” (yom) nu apare în vreunul dintre ele, înseamnă a raționa superficial. Conceptul „zilelor” este implicit în Daniel 8,14 și 9,24 și cea mai înaltă erudiție se întemeiază cu fermitate pe această poziție. Chiar dacă cineva ar nega că conceptul „zilelor” este inerent în ambele texte, ar fi totuși confruntat cu faptul că cuvîntul ebraic yom este legat de alte două perioade lungi de timp, cele 1290 de zile și cele 1335 de zile (Dan. 12,11.12) și este pe bună dreptate tradus cu „zile”.

c) Principiul an-zi se găsește, de asemenea, în legătura dintre Daniel 8 și 11. Cele 2300 de zile din Daniel 8 sînt descrise în termeni de zile (literal, „seri-dimineți”, cf. Gen. 1,5) în timp ce Daniel 11 descrie aceeași perioadă de timp în termeni de ani. Învățații au remarcat cu mult timp în urmă că Daniel 11 este o expresie a lui Daniel 8, după cum Daniel 8 este o continuare a lui Daniel 7, iar cap. 7 este o descriere mai deplină a capitolului 2. Singura perioadă de timp din viziunea din Daniel 8 este cea de 2300 de zile (vers. 14), și singura referire la timp din cap. 11 este aceea de ani (vers. 6,8.13). Cu toate că Daniel 8 și 11 sînt în paralel, există unele deosebiri de bază. Una este că Daniel 8 redă o viziune apocaliptică avută de Daniel, care se încheie cu versetul 14, în conformitate cu remarcă din versetul 15, și este urmată de interpretarea dată de Gabriel în versetele 16 pînă la 26. Pe de altă parte Daniel 11 nu înregistrează nici o viziune apocaliptică, ci mîștră degrabă o interpretare a ingerului vizitator (probabil Gabriel) a viziunii anterioare (10,13.14). Apoi cap. 11 este în formă narativă, și limbajul lui trebuie privit mai mult ca literal decît simbolic, în timp ce cap. 8 trebuie privit mai degrabă simbolic decît literal. Daniel 11 nu face nici o referire la „zile, săptămîni”, sau „luni”, și în felul acesta referirea la „ani” din acel capitol trebuie privită ca singura paralelă la cele 2300 de zile din cap. 8. Gabriel nu interpretează semnul celor 2300 de zile, ci desemnează întreaga viziune ca aparținînd „vremii sfîrșitului” și la „vremii îndepărtate” (8,19.26). Ne-am aștepta să se spună mai precis despre această perioadă specifică de timp ulterior în carte. Și așa se și întîmplă. Ingerul vizitator începe interpretarea sa care se găsește în cap. 11 în cuvintele următoare: „Acum vin să-ți fac cunoscut ce are să se întîmple poporului tău în vremurile de apoi” (10,13.14). Aceasta este o repetare a cuvintelor lui Gabriel

din Daniel 8,17: „Fii cu luare aminte, fiul omului, căci vedenia privește vremea sfârșitului“. În ambele cazuri misiunea interpretului era rinduită divin (8,16; 10,11); în felul acesta noi ne-am aștepta ca și interpretarea lui să fie de origine divină. Interpretarea este pur și simplu aceasta: cele 2300 de zile profetice din cap. 8 trebuie să acopere acea perioadă cu aceea desemnată de expresia „niște ani“ din cap. 11 și lucrul acesta este posibil numai dacă o zi din capitolul 8 este egală cu un an din cap. 11. Din moment ce narațiunea din cap. 11 este cel mai bine interpretată ca fiind literală, atunci anii descriși în acel capitol sînt ani literali. Ne întîlnim aici cu descoperirea remarcabilă că principiul an-zi poate fi dezvăluit atunci cînd Daniel 8 și Daniel 9 sînt imperechiate! „Ceea ce Dumnezeu a unit, omul să nu despartă“.

d) Un pasaj din Apocalips implică o legătură an-zi, și acesta este capitolul 11, care se ocupă cu soarta celor „doi martori“. Cei doi martori „proorocesc îmbrăcați în saci o mie două sute șasezeci de zile“ (vers. 3) și în același timp cetatea sfîntă este călcată în picioare (vers. 2). Apoi cei doi martori sînt „patruzeci și două de săptămîni“ uciși și trupurile lor zac precum trupurile neîngropate timp de „trei zile și jumătate“ (vers. 9). Legătura dintre cei trei ani și jumătate și cele trei zile și jumătate pare să fie mai mult decît o coincidență. Aici noi avem o relație an-zi exactă. Dacă cele trei zile și jumătate sînt interpretate simbolic ca fiind ani, atunci cei trei ani și jumătate sau cele patruzeci și două de luni din versetele precedente ar trebui privite ca fiind 1260 de ani. Singurul mod de a interpreta armonios acest pasaj este prin intermediul folosirii principiului an-zi.

4. Principiul an-zi este susținut de porțiuni profetice din Vechiul Testament.

a) Num. 14,34 este suficient de explicativ și arată legătura directă dintre cele 40 de zile dintre iscodirea țării Canaanului și cei 40 de ani de rătăcire prin pustie în peninsula Sinai. „După cum în patruzeci de zile ați iscodit țara, tot așa, patruzeci de ani veți purta pedeapsa fărădelegilor voastre, adică un an de fiecare zi... Eu, Domnul am vorbit“ (vers. 34,35). Unii au susținut că acest pasaj nu este o profeție și nu trebuie aplicat la perioadele de timp profetic. Faptul este că declarația de pedepsire a fost făcută înaintea rătăcirii de patruzeci de ani, și în felul acesta este calificată drept profeție.

b) Ezech. 4,4 este o profeție parabolică în aceeași linie de gîndire ca și profeția parabolică cu privire la lucrările de fortificare din cap. 4,1-5 și aceea a tunsorii din cap. 5,1-12. În general cap. 4,6 este citat în sprijinul principiului an-zi, dar versetele 4

și 5 trebuie adăugate de asemenea. Lui Ezechiel i s-a poruncit de către Dumnezeu să se culce pe partea stîngă 390 de zile pentru cei 390 de ani cînd Israel a stat în opoziție față de Dumnezeu, și să stea culcat 40 de zile pe partea dreaptă pentru călcarea Legii lui Dumnezeu de către Iuda. Aici avem cifrele în ordine inversă. Pedeapsa din Num. 14,34 trebuie să fie un an pentru fiecare zi de necredință și răzvrătire, în timp ce în Ezechiel pedeapsa avea să fie exact o zi pentru fiecare an de fărădelege și răzvrătire. Ezechiel prezintă apoi principiul o zi pentru un an, în timp ce Numeri conține principiul un an pentru o zi. Lucrul acesta nu desființează principiul, pentru că raportul se păstrează indiferent în ce sens se folosește echivalența. În ciuda deosebirii în ceea ce privește calcularea pedepsei, există o relație strînsă între Numeri și Ezechiel. În Ezechiel 4 profetul pășește în rolul de mare preot (Ezech. a fost născut într-o familie preoțească, deși nu în aceea de mare preot, în conformitate cu 1,3), după cum el ca înlocuitor poartă greutatea celor 430 de ani de răzvrătire și încăpăținare, și în Numeri 14 Moise îmbracă rolul de mare preot în locul lui Aaron, fratele lui, în timp ce el mijlocește pentru viitorul lui Israel și-l apără împotriva posibilei distrugerii instantanee (Num. 14, 10). Cei 430 de ani sînt împărțiți în două părți, 390 pentru păcatele lui Israel și 40 de ani pentru păcatele lui Iuda. Cei 390 de ani se potrivesc cel mai bine perioadei de timp care se întinde de la împărțirea monarhiei, care a început în 931/930 în Hr., în conformitate cu cronologia cea mai vrednică de încredere. Totuși semănate atunci cînd Solomon a ocupat tronul și a început să impună taxe grele. În conformitate cu cea mai recentă cronologie biblică lucrul acesta a avut loc cam în 975/974 în Hr., cînd tatăl său, David, i-a acordat o coregență (sau să ocupe împreună tronul său) și aceasta avea să dureze patru ani. Cei 490 de ani, folosind calcularea inclusivă, ne duc pînă la 586 în Hr., dată confirmată arheologic pentru distrugerea Ierusalimului. Termenul „Iuda“ s-ar referi la Iuda sub monarhia unită. El s-ar referi la cei 40 de ani de domnie ai lui David, care era din seminția lui Iuda și în felul acesta un descendent al lui Iuda (Gen. 46, 12; Rut 4,18-22).

Cei 40 de ani nu se pot aplica la domnia lui Saul, chiar dacă este foarte posibil că a durat tot atît cît și cea a lui David, deoarece Saul și-a fixat capitala în Ghibeai lui Beniamin și nu în teritoriul lui Iuda. Ea se încadrează exact în cei 40 de ani de domnie ai lui David, a cărui capitală a fost mai întîi la Hebron (2 Sam. 2,1-4) și mai tîrziu la Ierusalim (1 Regi 2,11), ambele aflîndu-se în teritoriul lui Iuda (Iosua 15,13,63). Unii învățați au încercat să considere că cei 40 de ani

și cei 390 de ani sînt mai degrabă contemporani decît succesivi, dar pedepsele lui Ezechiel de 40 de zile și 390 de zile nu se puteau suprapune, altfel el ar fi trebuit să se culce pe ambele părți în același timp! Perioada totală de 430 de zile pentru această pedeapsă se încadrează perfect în perioada de timp de cînd a primit această poruncă și pînă a primit o altă viziune (Ezech. 1,2 și cf. 8,1). Această pedeapsă de 430 de zile este într-un fel o reminiscență a celor 430 de ani pe care Israel i-a petrecut în Egipt (Ex. 12,40). În primul caz profetul se află în exil într-o țară străină, mîncînd o masă foarte sărăcăcioasă, în timp ce în al doilea caz poporul lui Dumnezeu se afla exilat într-o țară străină, trăind în condiții de oprimare. Lui Ezechiel i se dă o profeție multidirecțională: mai întîi el privește înapoi la cei 430 de ani pe care poporul lui Dumnezeu i-a petrecut în exil; în al doilea rînd, el privește înapoi la cei 430 de ani de fărădelege din timpul cînd Ierusalimul a fost ales drept capitală pînă la timpul cînd glorioasa cetate a fost distrusă; și în al treilea rînd, el privește înainte cu un ochi profetic la imensa suferință a celor din Ierusalim pe care o va îndura în zilele finale ale asediului cetății (Ezech. 4,1-3,9-11). Aceasta este cu adevărat o profeție și ea folosește echivalența un an pentru o zi.

c) Profeția de 70 de ani a lui Ieremia (25, 11-12; 29,10) este posibil să aibă ca bază de calcul principiul an-zi. Din păcate, baza sau raționamentul pentru cei 70 de ani nu se găsește în Ieremia, și noi găsîm doar o aluzie la această bază în 2 Cron. 36,21. Aici Nebucadențar este profetizat ca luînd captivi pe locuitorii supravieșuitori ai Ierusalimului cu scopul de „a împlini cuvîntul Domnului prin gura lui Ieremia, pînă cînd țara s-a bucurat de Sabatele ei“. Implicația este că Sabatele nu fuseseră respectate și ținute în mod corespunzător. Dacă lucrul acesta este adevărat, nu ar urma ca Domnul să pedepsească aici pe Israel pe o bază an-zi, așa cum a făcut El și cu aproape o mie de ani mai devreme în pustie? Nu se află aici o paralelă între Israel care a petrecut 40 de ani rătăcind fără cămin în pustia Sinai și Israel care a petrecut 70 de ani ca exilați fără cămin în pustia babiloniană?

5. Principiul an-zi este susținut și în porțiunile narrative ale Vechiului Testament.

a) Leviticul 25,8 folosește expresia „șapte sabate de ani“ în conformitate cu textul ebraic și tradus cu „șapte săptămîni de ani“, în conformitate cu ed. engl. R.S.V., atunci cînd se vorbește despre anul jubiliar. Aici terminologia folosită pentru o perioadă de o săptămînă sau de șapte zile este aplicată la o perioadă de șapte ani. Aceasta este metoda calculării „o zi pentru un an“.

b) Geneza 29.27 arată că perioada de slujire a lui Iacob pentru Laban în schimbul rîvnitei căsătorii cu Rahela trebuie să fi fost calculată după principiul an-zi. Citind cuvintele lui Laban acest verset spune: „Termină spătămîna cu aceasta, și noi ți-o vom da și pe cealaltă în schimbul slujirii pentru alți șapte ani“.

6. Terminologia unică folosită în expresiile cronologice din Daniel și Apocalips arată că perioadele de timp nu sînt literale. Scriptura nu descrie niciodată o perioadă de timp mai lungă de un an în termeni de zile în alte locuri în afară de Daniel și Apocalips, și cu toate acestea, expresiile numerice din aceste cărți, ca „1260 de zile“, „1290 de zile“ și „1335 de zile“, depășesc cu mult perioada de un an. De fapt, cea mai lungă perioadă de timp care apare în altă parte împreună cu cuvîntul „zile“ este 180 de zile (Estera 1,4), și doar alte două pasaje conțin o perioadă de timp mai lungă de 40 de zile (Gen. 7,24; 8,3; Neemia 5,15). O perioadă mai lungă de un an nu apare niciodată exprimată în termeni de luni în afara celor 42 de luni din Apoc. 11,2 și 13,5 și doar în două pasaje din toată Scriptura se folosește expresia „douăsprezece luni“ (Estera 2,12; și Dan. 4,29). Expresia normală pentru 42 de luni este „trei ani și șase luni“ (Luca 4,25; Iacob 5,17). Scriptura nu descrie niciodată o perioadă mai lungă de șapte săptămîni în termeni de săptămîni cu excepția celor 70 de săptămîni din Daniel 9,24. Toate aceste perioade profetice de timp sînt anormale cu excepția cazului în care ele sînt privite ca simbolice pentru perioade mai lungi de timp. Unicitatea expresiilor 2300 de zile și 70 de săptămîni sugerează elocvent că ele nu se pot referi la zile literale.

7. Testul pragmatic este arbitrar final în a determina dacă perioadele de timp sînt literale sau simbolice. Nici cele 1260 de zile și nici cele 2300 de zile nu se potrivesc în vreun cadru cronologic cunoscut din perioada Macabeilor, iar uricînea pustirii nu putea să aibă loc de-a lungul unei perioade de 70 de săptămîni. Cele 70 de săptămîni corespund perfect celor 490 de ani, de la 457 î.Hr. pînă la 34 d. Hr. iar cele 3,1/2 vremi ca 1260 de ani de la 533/538 d. Hr. pînă la 1793/1798 d.Hr. așa că de ce nu se poate ca cele 2300 de zile să corespundă perioadei de la 457 î.Hr. pînă la 1844 d.Hr.? Cea de a șasea trîmbiță poate fi legată de căderea Constantinopolului de la 1453 pînă la 1844, așa că aici se află încă o confirmare pragmatică a valabilității datei 1844 și a funcționalității principiului an-zi. Dacă cineva trebuie să aleagă între un ceas care arată timpul cu exactitate și altul care este rugînit în interior și nu funcționează, atunci rațiunea singură va decide care dintre ele este mai valoros. Tot

astfel este și cu ceasurile profetice. Cu toate acestea, nu avem nevoie să ne bizuim doar pe rațiune, deoarece metoda profetică ce îl preamărește pe Hristos cel mai mult și inspiră cea mai deplină credință în El este privită prin ochii credinței ca fiind cea mai vrednică de încredere. Preterismul aruncă o umbră de îndoială asupra lui Hristos, deoarece datorită punctului lui de vedere miop, Mintuitorul nu ar fi în stare să vadă dincolo de primul secol, și întîrzierea celei de a doua veniri, L-ar lua prin surprindere atît pe El cît și pe urmașii Lui. Futurismul aruncă o umbră de îndoială asupra lui Hristos, deoarece descoperirea Lui lasă un imens gol între primul secol și ultimul secol al rasei umane, lăsînd pe credincioșii de după primul secol și pe cei de dinaintea secolului al XX-lea în întuneric din punct de vedere profetic, dacă nu și spiritual. Doar istoriculanul, care deține dreptul de autor pentru principiul an-zi poate să-L descopere pe Hristos cu adevărat ca fiind Alfa și Omega din Apoc. 1,8! Preterismul declară că El este doar Alfa, iar futurismul îl privește ca fiind doar Omega. Dar istoricismul îl privește ca fiind atît Alfa cît și Omega, și lucrul acesta este posibil datorită înțelegerii obținute prin metoda de interpretare an-zi.

10. Judecata dinaintea revenirii începe la încheierea timpului de probă. Oamenii „sînt judecați acum în legătura lor prezentă cu Hristos... judecata vine în timp ce ei aud invitația Evangheliei... Încheierea timpului de probă nu este altceva decît ratificarea acelei decizii de către Hristos, mai înainte de revenirea Sa“. Noul Testament învață că „judecata este o realitate culminantă la sfîrșitul timpului, ca și o problemă prezentă existențială, în timp ce Evanghelia este proclamată... Ziua Îspășirii se aplică atît la judecata escatologică realizată, cît și la judecata finală, prima fază a ultimei fiind o judecată de dinaintea revenirii, pe măsură ce Hristos Își încheie lucrarea preoțască“.

Poate că avea dreptate H. J. Douthy cînd spunea cu privire la principiul an-zi: „Advenștii de Ziua a Șaptea care pretind a fi chemați în mod divin la această lucrare de încheiere, au această teorie ca temelie de piatră, așa încît, a-l respinge, înseamnă a se autodistrage“ (Another Look on S.D.A./95). Nu primejdia autodistrugerii este problema principală, ci faptul că acest principiu este de natură divină și nu este opera vreunei minți omenești pătrunzătoare. De aceea, și în această problemă trebuie să zicem — ca și în toate celelalte principii: „Aici stăm, nu putem altfel, așa să ne ajute Dumnezeu“.

Redacția

Învață-ne

„Izbăvește-ne de cel rău“, este ultima din cele șapte cereri ale Rugăciunii Domnești. Ea este legată strîns de penultima cerere, dar nu face parte din ea. Una, în mod natural, urmează pe cealaltă. În Biblie, cifra șapte este simbolul plinătății, al deplinului, al desăvîșirii. Cele șapte cereri ale Rugăciunii Model, includ tot ce au nevoie copiii lui Dumnezeu, în această lume a păcatului. Nu este omis nimic din ceea ce este necesar, după cum nu este nici o cerere făcută inutil.

C. Chappell declară că „din toate cererile Rugăciunii Model, aceasta este cu cea mai multă intensitate umană. Ea este strigătul firesc a slăbiciunii conștiente, către Puterea Infinită. Ea este de asemenea și cea mai cuprinzătoare, totalizînd în sine toate cererile de mai înainte“. (Sermons on the Lord's Prayer. p. 126). Ea este într-adevăr un final potrivit al celor șapte cereri ale Rugăciunii Desăvîșite.

Apostolul Petru spune că, „Domnul știe să izbăvească din încercare pe oamenii cucernici“. 2 Petru 2,9. El a făgăduit că „va găsi o cale de scăpare“. „Izbăvirea“, are noțiunea de rupere a lanțurilor, sau liberarea de legăturile care țin pe un captiv, sau pe un sclav. Ea nu înseamnă numai a ne feri și a ne păstra, ca în cererile precedente, ei de a ne scăpa chiar de puterea răului, cînd această putere vine asupra noastră. Ea este o rugăciune de izbăvire de cel rău, sub orice formă și de orice fel — de păcat și de toate urmările lui îngrozitoare, pe deplin și în mod desăvîșit. Făgăduința este: „Domnul mă va izbăvi de orice lucru rău și mă va mîntui ca să intru în Împărăția Lui cerească“. 2 Tim. 4,18. Ce altceva ar mai putea un creștin să ceară?

Atunci cînd întîmpinăm ispita, care este inevitabilă, pentru că este spre binele nostru, trebuie să ne rugăm să fim izbăviți de puterea ei, adică să fim feriți de a cădea în păcatul către care ne atrage ea. Cînd sîntem duși în ispita de către cel rău, trebuie să ne rugăm cu stăruință ca să fim feriți de a ceda ademențiilor lui. Întîlnirea cu ispita este o experiență zilnică, de care nu poate scăpa nici o ființă omenească. De fapt ea este o parte necesară în școala pregătirii noastre pentru curțile cerești. Rugăciunea este pentru putere, ca să putem sta pe po-

să ne rugăm (IX)

ziția noastră împotriva atacurilor vrăjmașului. Răul constă în capitulare și nu în ispitire.

Dacă primim răspunsul la această cerere, ni se va îngădui să întîmpinăm numai acele ispite, care sînt spre binele nostru, în dezvoltarea caracterului. Și atunci, pe bună dreptate s-ar putea spune că toate lucrurile lucrează spre binele nostru. M. Dods, scrie: „Dacă noi rugăm pe Domnul să ne păzească de ispite, și totuși avem ispite, atunci trebuie să înțelegem că ceea ce ni se întîmplă este numai cu îngăduința Lui, și că rezultatul va fi numai bine, și nicidecum rău. Focul Său ne curăță. Luînd parte la luptele Lui, devenim mai curajoși, mai credincioși și mai experimentați. Dar, dacă nu am cerut călăuzirea Lui, și am mers înainte în propria noastră putere și pe propriul nostru risc, atunci cum mai putem cere cu încredere ajutorul Lui, în timpul ispitei, ajutor de care poate că nu am fi avut nevoie dacă mai înainte am fi cerut călăuzirea Lui? „Rugăciunea care ne învață să ne rugăm” p. 168).

Chiar înainte de înălțarea Sa, Isus a adresat Tatălui rugăciunea Lui memorabilă în favoarea ucenicilor Săi lăsați pe pămînt să încheie lucrarea Lui în care El a spus: „Nu Te rog să-l iei din lume, ci să-l păzești de cel rău”. Ioan 17, 15. Răul de care trebuie să ne ferim cel mai mult, este acela care își are izvorul în firea noastră păcătoasă, și nu răul care este în exterior adică în-afară de noi. Planul Domnului este ca fiii Săi să fie liberați de rău, cu mult înainte de a fi liberați de lume. Apele mărilor și oceanelor sînt necesare și esențiale pentru navigarea corăbiilor și vapoarelor și ele nu pot face nici un rău corăbiilor atîta timp cît ele rămîn în-afară de corăbii. Călătoria este sigură și fericită, cît timp corabia rămîne pe apă, și apa nu pătrunde în ea. Același lucru este adevărat și cu călătoria noastră pe marea vieții. Răul care este în-afară poate să ne facă chiar bine. Păcatul care intră și minște caracterul, acela aduce moartea.

„Răul, așa cum este amintit în această cerere, include pe fiecare vrăjmaș al fiilor lui Dumnezeu pe orice adversar care este împotriva progresului spiritual, intelectual și fizic. Ea este o rugăciune pentru biruirea oricărui păcat, pentru mîini curate și inimă curată, pentru liberare de vinovăție și de o conștiință împovărată. Ea cuprinde și strigătul de izbăvire de păsatul

innăscut, care își are locuința în firea păcătoasă, precum și liberarea de cel rău, care își îndreaptă apele prin poștele cărnii. Noi am moștenit o natură păcătoasă, care face din eul nostru cel mai rău vrăjmaș al nostru. Avem nevoie de izbăvire nu numai de păcatele pe care le comitem, ci chiar de firea păcătoasă pe care am primit-o de la Adam, pentru ca în felul acesta să devenim „părtași de fire dumnezeiască”. Deosebirea dintre păcatele pe care le săvîrșim și firea păcătoasă din noi, este definită clar în 1 Ioan 1,8-10. Regenerarea include schimbarea propriei noastre firi pe care o avem de la Adam, cu o fire dumnezeiască. Aceasta, fără indoială, nu înseamnă liberarea de ispite, căci o asemenea stare nu o putem avea pînă cînd Mintuitorul nu va veni și „va schimba trupul stării noastre smerite, și-l va face asemenea trupului slavei Sale”, așa cum ne este făgăduit în Filip. 3, 20-21. Ap. Pavel descrie păcatul lăuntric și puterea lui în Rom. 7,14-21.

Firea păcătoasă își aduce victimele într-o stare nenorocită de sclavie spirituală, din care, ele au nevoie de eliberare prin putere divină. Pavel continuă: „Găsesc dar în mine legea aceasta: cînd vreau să fac binele, răul este lipit de mine. Fiindcă după omul din lăuntru îmi place Legea lui Dumnezeu; dar vîd în măduarele mele o altă lege, care se luptă împotriva legii primite de mintea mea, și mă ține rob legii păcatului, care este în măduarele mele. O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?” Rom. 7,21-24. Apostolul constată, ceea ce și noi am descoperit, că nu este așa de greu să obținem liberarea de păcatele pe care le-am săvîrșit, ca obținerea eliberării de legea păcatului care locuiește în carnea noastră, unde devine un izvor de rele pentru viețile noastre. Pavel numește această fire păcătoasă un trup al păcatului”, luînd ilustrația de la obiceiul antic, care lega un cadavru de criminalul condamnat, și acesta era silit să-l poarte, pînă cînd și el însuși murea de contactul cu carnea putrezită. În agonia sa, apostolul striga: „O, nenorocitul de mine!”

MARELE IZBĂVITOR

În disperarea lui, Pavel căuta o cale de scăpare de robia care îi devenise înșuportabilă din cauza unei conștiințe luminate. El întreba: „Cine mă va scăpa de acest trup de moarte?” Și el a găsit

izbăvirea în Hristos, Marele Liberator. „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, prin, Isus Hristos, Domnul nostru”. Și apoi, el experimentează o schimbare completă din starea de robie nenorocită, la o libertate și biruință glorioasă. „Acum dar nu este nici o osîndire pentru cei ce sînt în Hristos Isus, care nu trăiesc după îndemnul firei pămîntești, ci după îndemnul Duhului. În adevăr, legea Duhului de viață în Hristos Isus, m-a izbăvit de legea păcatului și a morții. Căci — lucru cu neputință Legii, întrucît firea pămîntească o făcea fără putere — Dumnezeu a osîndit păcatul în firea pămîntească, trimițînd din pricina păcatului, pe Isus Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului, pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi, care trăim nu după îndemnul firei pămîntești, ci după îndemnul Duhului”. Rom. 8,1-4. Nu numai că firea păcătoasă este adusă la supunere de către Marele Liberator, ci prin locuirea lăuntrică a Duhului Său, cerințele Legii sînt satisfăcute pe deplin. Ce schimbare fericită are loc cînd Isus este invitat și vine să locuiască în viața noastră, acolo unde mai înainte a locuit și a stăpînit păcatul!

Un alt apostol descrie astfel secretul biruinței asupra păcatului: „Știm că oricine este născut din Dumnezeu, nu păcătuiește, ci Cel născut din Dumnezeu îl păzește, și cel rău nu se atinge de el”. 1 Ioan 5,18. Aceasta este experiența pe care a avut-o Isus cînd a fost pe pămînt. El spunea: „Vine stăpînitorul lumii acesteia. El n-are nimic în Mine”. Ioan 14,30. În Isus nu era nimic care să răspundă amăgirilor vrăjmașului. Satana nu a fost în stare să-L determine la păcat. În timp ce era ispitit cu îndirjire, nu a cedat ispitei nici măcar cu gîndul. În Evanghelie, aceeași asigurare este dată și pentru noi. Omenescul lui Isus a fost unit cu dumnezeiescul și această unire era secretul puterii Sale de a rezista răului și vrăjmașului. El a venit în lume ca să ne facă părtași firii dumnezeiești și a'ia timp cînt sîntem uniți cu El prin credință, păcatul nu poate avea stăpînire asupra noastră. Cei care posedă divinitatea lui Hristos, vor atinge desăvîrșirea caracterului. Ei sînt păstrați astfel de puterea divină și pot să spună împreună cu psalmistul: „Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de nici un rău, căci Tu ești cu Mine”. Ps. 23,4.

Pavel, veteranul luptător creștin, dădea mărturie, înainte de moartea sa biruitoare, de o deplină eliberare de cel rău. Vorbînd de prima lui înfățișare la judecată în fața lui Nero el declara: „La întîiul meu răspuns de apărare, nimeni nu a fost cu mine, ci toți m-au părăsit”. Apoi, anticipînd următoarea încercare a credinței, el spunea: „Domnul mă va izbăvi de orice lucru rău, și mă va mîntui ca să intru în Împărăția Lui cerească”. 2 Tim. 4,16,18. Și cînd a sosit ceasul execuției sale, a decla-

rat că era gata, pentru că își terminase alergarea, păstrase credința, și primise dreptatea atribuită și împărtășită a lui Hristos.

Creștinului îi este asigurată nu numai o izbăvire ocazională ci și o izbăvire continuă. „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne poartă

totdeauna în carul Lui de biruință, în Hristos și care răspindește prin noi în orice loc mireasma cunoștinței Lui. În adevăr, noi simțim înaintea lui Dumnezeu o mireasmă a lui Hristos printre cei ce sînt pe calea mîntuirii și printre cei ce sînt pe calea pierzării: pentru aceștia,

o mireasmă de moarte spre moarte; pentru aceia, o mireasmă de viață spre viață”. 2 Cor. 2.14-16. Ilustrația este luată din biruințele romane. Cînd generalul biruitor roman și statul său major, treceau pe sub arcul de triumf spre cetatea eternă, urmat de către armată și un lung șir de captivi, purtătorii de tîmnie își legănav cădelnițele, și umpleau aerul cu un parfum plăcut, care însemna viață și onoare sau marte și nimicire. Apostolul prezintă pe creștini ca săvîrșind slujba preoțească de tîmnieteri în procesiunea triumfală a lui Hristos, în timp ce El conduce pe cei mîntuiți spre veșnicie. Solia Evangheliei își răspindește parfumul pretutîndeni, aducînd viață veșnică celor care o primesc.

La un copil al lui Dumnezeu, eliberarea și biruința nu depind de loc sau de împrejurări. Locul nu este o scuză pentru păcat, pentru că acolo unde s-a înmulțit păcatul, este și locul unde s-a înmulțit și mai mult harul. S-au luat măsuri pentru biruințe continue și complete, pentru liberarea de păcat și de cel rău totdeauna și în orice loc. Liberarea este făgăduită pentru trecut, pentru prezent și pentru viitor: „El ne-a izbăvit și ne izbăvește dintr-o astfel de moarte, și avem nădejdea că ne va mai izbăvi încă”. 2 Cor. 1.10 Ce altceva am mai putea cere noi? Toate acestea sînt cuprinse în cererea: „Izbăvește-ne de cel rău”. Hristos ne-a făgăduit că face pentru noi mult mai mult decît putem cere sau pricepe. „Iar a Celui ce, prin puterea care lucrează în noi, poate să facă nespus mai mult decît cerem sau gîndim noi”. Efes. 3.20. Acela căruiă îi adresăm rugă noastră, este în stare să facă tot ceea ce noi îi cerem; tot ceea ce gîndim, și chiar mai presus decît cerem sau gîndim nespus mai mult, adică, într-un mod inexprimabil în limbaj omenesc, prin puterea care lucrează în noi. Nu numai că El este în stare să ne satisfacă fiecare cerere, dar este, cum nu ne putem imagina, în stare de a ne da peste ceea ce cerem și dincolo de ceea ce cerem, pentru că El este Atotputernic și Atotubitor. De ce ar fi dar, copiii lui Dumnezeu atît de întirziatori a se ruga? Înarmați cu întreaga putere a Duhului Sfînt, ostașii crucii, în lupta lor cu păcatul și cu cel rău, pot ieși biruitori în mod glorios. S-au luat toate măsurile ca viețile ucenicilor care se încred în Hristos, să fie ca viața Lui, o serie continuă de neîntrerupte biruințe. Astfel, că, de fiecare dată cînd trimiți spre ceruri rugămintea: „Izbăvește-ne de cel rău”, ai deja asigurarea binecuvîntată că ajutorul solicitat pentru fiecare încercare îți va fi acordat cu îmbelșugare de către Tatăl tău cel ceresc care, „să îngrijească de toate trebuințele voastre, după bogăția Sa, în slavă, în Hristos Isus”. Filip. 4.19.

Cronica ideilor

SPAȚIUL ARHITECTURAL AL CORTULUI ÎNTÎLNIRII

Exod 25,1-40.

„Să-mi facă un locaș sfînt, și Eu voi locui în mijlocul lor”. Acesta a fost un mesaj divin, dat de Dumnezeu pentru construcția „Cortului Întîlnirii”. Această „casă mobilă” simplă, ca linie arhitecturală, cu o textură cromatică corespunzătoare timpului și așezării geografice, în îndepărtatul orient, vorbește.

Vorbește prin virtutea destinației ei utilizare, prin frumusețea ei, prin mobilitatea ei, prin simbolistica ei, ce deschide omului păcatos, accesul către surprinderea esenței fenomenului de meditație și studiu privind minunatul „Plan de Mîntuire”. Cel Îmbătrînit de zile, nu se putea întîlni cu omul, față în față ca în Eden, pentru că păcatul a pus bariere, limite, ce nu au fost ridicate decît la „cruce” de „Omul” fără de păcat, Isus Hristos.

Arhitectul Universului, a delimitat acest spațiu, (al Cortului Întîlnirii) într-o mișcare continuă, a desprins din ceruri o cantitate convenabilă de spațiu, l-a închis, l-a protejat, l-a dat formă, l-a îmbrăcat într-o textură cromatică, aparte. El, reprezintă una dintre componentele plastice arhitecturale cerești, alături de compoziția de volume și tratare decorativă a lumilor necăzute în păcat.

Copia cortului din ceruri, pe pămînt, în arhitectura orientului apropiat, nu este decît expresia interpretării estetice a soluțiilor funcționale și constructive ale vremii. Linii, culoare, formă, volum, masă, spațiu, timp sînt factori ai plasticii de analiză, ce sînt găsiți fără excepție, în copia fidelă pe pămînt a Templului din ceruri. Această copie nu este creată de suma lățimilor, lungimilor și înălțimilor elementelor de construcție care închid spațiul, ci tocmai de raportul dintre plin și gol din acest spațiu închis al interiorului unde marele preot executa cu regularitate lucrările din sanctuar.

Planul de ansamblu al sanctuarului, are o frumusețe abstractă, pe hîrtie însă, în realitatea lui istorică, cele patru vederi ale lui, au un echilibru, un volum bine definit și o proporție de neegalat. Cînd spunem în realitatea lui istorică, definim a patra dimensiune a arhitecturii lui și anume „timpul”. Nu este suficient a spune numai lungimea sa, lățimea sa, înălțimea sa ci, trebuie adăugat și „timpul”, element indisociabil intru desfășurarea lui, pentru că spațiul său interior și exterior, ne atrage, ne înalță, ne domină spiritual.

Și acum să precizăm cîteva din caracteristicile de analiză ale sanctuarului.

1. Analiza urbanistică — așezarea lui în sit și analiza spațiului, exterior, în care a fost construit, căci fiecare așezare a cortului, creează o sistematizare rectangulară, regulată și precisă, formînd un tot unitar cu corturile copiilor lui Israel.

2. Analiza arhitecturală propriu-zisă — istoricește determinată prin concepția realizării lui, prin modul cum au fost simțite și trăite spațiile interioare concrete.

3. Analiza volumelor — prin studiul cutiei formată de pereții care închid spațiul.

4. Analiza părților — decorative a elementelor de sculptură și pictură aplicate arhitecturii sanctuarului, și mai ales volumelor sale.

5. Analiza scării — a dimensiunilor cortului, în raport cu parametrul uman.

6. Analiza liniilor orizontale și verticale — cele orizontale, sînt paralele cu pămîntul, apar la nivelul ochiului, nu permit erori în aprecierea lungimilor; cele verticale, simbol al infinitului, al extazului și al emoției trăiesc și vibrează în silueta muntelui Sinai, iar liniile drepte, impun hotărîre, rigiditate și forță.

Sfînta Sfîntelor, figurată spațial printr-un cub, reprezintă integritatea prin dimensiunile sale egale, imediat perceptibile dau privitorului simțămîntul certitudinii sigure și definitive. În ansamblu, Sfînta, Sfîntelor, și Curtea Cortului au:

Unitate — exprimată printr-o singură idee, prin legătura dintre toate componentele sale.

Simetrie — exprimată prin echilibrul elementelor formale cu caracter axial — intrarea în Sfînta și Sfînta Sfîntelor, așezarea chivotului pe liniile mediane ale pătratului de bază al Sfîntei Sfîntelor.

Echilibru — dispunerea pieselor de mobilier din Sfînta fără a se respecta simetria, și totuși în ansamblu sînt în echilibru.

Emfaza sau accentuarea — prin centrul de interes vizual al chivotului, el fiind punctul focal al imaginii spațiale.

Contrastul — prin unitatea elementelor ce trebuie înțeleasă ca o sinteză de lucruri opuse și nu ca o egalitate neînsușită, pentru că Cortul Întîlnirii este viu, vitalitatea sa este expresie a contrastului dintre liniile verticale și orizontale, dintre goluri și plînuri, dintre forme definite, ale cortului, și forme nedefinite, ale mediului ambiant.

Proporție — reprezentat prin raporturile părților între ele și a lor împreună față de întreaga compoziție, fiind mijlocul prin care sînt realizate cerințele de unitate, echilibru, contrast, armonie și ritm.

Scala — sanctuarul are scară, în raport cu omul, și nu dimensiunea omului.

Caracter — exprimînd voința cerului pe pămînt, personalitatea pe pămînt a Marelui Arhitect, caracterul său divin, grefat în zăbucimata istorie umană, dintr-o cădere a omului.

Adevărul — ca ultimă caracteristică de analiză a Cortului Întîlnirii, aceasta exprimă sinceritatea, fidelitatea, acuratețea, disciplină și ordine deopotrivă cu Cel din ceruri. Punctul de plecare al unei analize unice și atotcuprinzătoare a arhitecturii sanctuarului pămîntesc, este acela al interpretării lui spațiale, judecînd prin sinteza fiecare element al monumentului, în lumina adevărului, credinței și valorilor lui decorative.

Gheorghe Petrescu
arhitect

prelucrare de
H. Artenian
Pastor-pensionar

epistola către evrei

„Căci, dacă păcătuim cu voia, după ce am primit cunoștința adevărului, nu mai rămâne nici o jertfă pentru păcate, ci doar o așteptare înfricoșată a judecății și vâpaia unui foc, care va mistui pe cei răzvrătiți. Cine a călcat legea lui Moise este omorât fără milă, pe mărturia a doi sau trei martori. Cu cât mai aspră pedeapsă credeți că va lua cel ce va călca în picioare pe Fiul lui Dumnezeu, va pîngări singele legământului, cu care a fost sfințit, și va batjocori pe Duhul harului? Căci știm cine este Cel ce a zis: „A Mea este răz-bunarea. Eu voi răsplăti!” Și în altă parte: „Domnule, va judeca pe poporul Său!” Grozav lucru este să cazi în minile Dumnezeului „celui viu” (Evr. 10,26-31).

Versetul 26 — În versetele de mai sus (26—31), Pavel, autorul Epistolei către Evrei, explică mai amănunțit gândurile din versetul 23, și anume natura acelei șovăiri la care face el referire acolo. De asemenea, starea aceluia la care se face referire în versetul 25, care și-au făcut și poate își mai fac un obicei din a părăsi adunările de închinare și laudă la adresa lui Dumnezeu.

PĂCĂTUIRE CU VOIA. — Unii, și aceștia nu au fost puțini la număr, au fost foarte descurajați și apăsați de această declarație a apostolului cu privire la „păcătuiră cu voie”. Ei au considerat că orice păcat pe care l-au săvârșit în mod conștient, sau avînd numai o cunoaștere parțială, este un păcat de neiertat. Dar nu așa se prezintă lucrurile. Păcatul de neiertat sau păcatul împotriva Duhului Sfînt este un păcat deliberat, cel în cauză persistă cu încăpăținare în săvîrșirea lui și adesea cu o totală sfidare la adresa cerului și a adevărului. Este o apostazie totală și iremediabilă, de la care nu mai există nici o cale de întoarcere. După cum se înțelege din forma verbului grecesc folosit aici, înseamnă o continuă păcătuire cu știință, voință și, încăpăținată persistență. Așa cum se evidențiază și în versetul 29, aici nu se face nicidecum referire la un singur act de săvîrșire a unui păcat în deplină cunoștință a caracterului său hidos, ci aici se face referire la o anumită atitudine a minții, concepției cuiva, care în mod deliberat și persistent, așa cum am mai spus, chiar sfidător, făptuiește sau mai bine zis trăiește conștient în păcat. Este o atitudine de renunțare la hotărîrea lui de a sluji lui Dum-

nezeu și de a primi mintuirea prin Isus Hristos. Este de fapt o apostazie premeditată și duce la păcatul de neiertat (Mat. 12,31-32). Este o continuă stare de revoltă împotriva lui Dumnezeu și a adevărului Său. Pentru unii ca aceștia nu există nici o nădejde.

DUPĂ CE AM PRIMIT... De fapt, toți păcătoșii sînt într-o stare de răzvrătire împotriva lui Dumnezeu (Rom. 8,7). Dar așa cum explica Pavel atenienilor, Dumnezeu nu ține seamă de vremurile de neștiință, de ignoranță (Fapte 17,30). Mai înainte ca lumina de la Dumnezeu și lumina lui Dumnezeu să strălucească asupra inimii oamenilor, Dumnezeu nu-i face răspunzători pentru întunericul în care au trăit (Ioan 15,22; Ezech. 3, 18-21; 18,2-32; 33,12-20; Luca 23, 34; 1 Tim. 1,13). Dumnezeu iubeste pe păcătoși și ca o dovadă a acestui mare adevăr a trimis pe Fiul Său ca să-Și dea viața ca preț de răscumpărare pentru ei (Ioan 1,4.5.9-12; 3,16; Mat. 9,13). Dar atunci cînd vine lumina, iar oamenii aleg în mod deliberat și persistent întunericul, atunci ei înșiși se condamnă înaintea lui Dumnezeu (Ioan 3,19), iar pentru unii ca aceștia, care au cunoscut, au acceptat și apoi rîmîn conștient și persistent într-o stare de răzvrătire împotriva lui Dumnezeu, Pavel spune, pe bună dreptate, că „nu mai rămîne nici o jertfă pentru păcate”. Să nu uităm că legea mozaică pentru o astfel de apostazie nu prevedea o jertfă, ci... moartea (vers. 28). Acesta a fost cazul lui Nadab și Abihu (Lev. 10,1-5), a lui Core, Datan și Abiram, cum și a celor 250 de bărbați care li s-au alăturat (Num. 16,1-35). Pentru situații de felul acesta Dumnezeu nu primește nici un fel de sacrificiu, de jertfă, pentru că jertfele din sistemul levitic își aveau valoarea lor numai dacă cei care le aduceau se pocăiau, veneau cu inimile zdrobite înaintea Domnului.

Adam Clarke, comentînd aceste afirmații ale apostolului Pavel, spune: „Ceea ce spune apostolul Pavel aici se referă la atitudinea unui apostat deliberat... Afirmația nu are nimic de-a face cu aceia dintre credincioși care alunecă și cad de la credință. Un credincios poate fi înfrînt, ispitit, sau poate să păcătuiească în mod deliberat, în mod voit, și totuși să nu-și piardă credința în Evanghelie și nici să respingă pe Dumnezeu. Cazul său este periculos, dar nu fără speranță. Nici un caz nu este fără

nădejde, în afară de cei care în mod voit și sfidător resping întreg sistem de mintuire prezentat de Evanghelie” (Comentarii, vol. 7, p. 757).

Versetul 27. — „**ASTEPTAREA ÎNFRICOȘATĂ A JUDECĂȚII**” Unii amplifică justiția divină pînă la nedreptate, iar alții minimalizează atît răsplata păcatului, cît și rezultatele cele rele ale păcatului, pînă acolo încît le consideră inexistente. Autorul nu minimalizează păcătuiră și nici rezultatele acestei stări de lucruri. El se referă aici la faptul că aceia care au desconsiderat legea lui Moise au murit fără să se manifeste vreun sentiment de milă față de ei și de aceea trage concluzia că cei care au călcat în picioare pe Fiul lui Dumnezeu, au socotit singele legământului ca nesfînt, pîngărindu-l, și au batjocorit Duhul harului, vor fi vrednici de o pedeapsă și mai teribilă. În adevăr, trage el concluzia: „grozav lucru este să cazi în minile Dumnezeului celui viu”.

Sînt cuvinte tari, neobișnuite pentru limbajul și caracterul Scripturii. Dumnezeu vorbește foarte rar în acești termeni. Iar atunci cînd totuși El face acest lucru, îl face pentru că problema este de o prea mare și supremă importanță. Putem să tragem concluzia, și aceasta cu toată încrederea, că Dumnezeu consideră cunoașterea adevărului ca fiind o mare și solemnă responsabilitate; de asemenea, că aceia care părăsesc credința lor în Dumnezeu și în adevărul Său vor suporta consecințele. Dar nu numai cel în cauză va suporta consecințele. Cineva care are talente, o cunoștință solidă a adevărului, atunci cînd se depărtează de adevăr, unul ca acesta nu numai că își primejduiește propria sa mintuire, ci influența sa va afecta și pe alții. Sute și mii de suflete sînt afectate de atitudinea lui, și mii de alte suflete care sînt lipsite de activitatea pe care cel în cauză ar fi putut s-o desfășoare în favoarea adevărului, fac parte din pierderile determinate de atitudinea și poziția sa. Adesea, în final se va vedea că, în sine, fapta noastră nu va cîntări așa mult, cît influența pe care am exercitat-o asupra altora, prin atitudinea noastră, prin exemplul nostru și al vieții noastre.

Versetul 28 — „**A CĂLCAT**” gr. alhetto — „a refuza să recunoască”, „a respinge”, „a declara ceva nul și fără valoare”. Cei care au

respins legea lui Moise, au făcut lucrul acesta trăind într-o fățișă violare a preceptelor ei. Ei au contestat autoritatea legii și au provocat și atras asupra lor consecințele unei astfel de atitudini.

„DOI SAU TREI MARTORI”. — În cazul unei crime, al unei ucideri, erau necesari doi sau trei martori pentru a stabili că o persoană este vinovată de această crimă (Deut. 17,6). Această măsură era atât înțeleaptă, cât și plină de milă. Ea făcea să se întărească

dreptatea și avea un efect descu-rajant asupra minciunii, a falselor acuzații. Același principiu este valabil și astăzi (Deut. 17,6; Mat. 22, 60).

Versetul 29 — „A CĂLCA ÎN PICIOARE PE FIUL LUI DUMNEZEU” — Un act deliberat de respingere a harului divin (Mat. 7, 6). Aceia la care se face referire aici nu numai că resping mila sau harul divin, dar nu precupețesc nici un efort ca să facă cunoscut tuturor că ei au această atitudine. Este contrastul dintre aceia care calcă legea lui Moise și aceia care păcătuiesc avind o lumină mai mare și o cunoaștere mai amănunțită, așa cum este cazul astăzi. Toți trebuie să știe că a respinge mîntuirea care ne-a fost oferită este considerat a călca în picioare pe Fiul lui Dumnezeu, răstignind iarăși pe Domnul și Mîntuitorul nostru.

„VA PÎNGĂRI SÎNGELE LEGĂMÎNTULUI”. — Sîngele legămîntului este sîngele lui Isus Hristos, prin care prevederile noului legămînt sînt operatorii. Un legămînt sigilat cu sînge este un lucru sfînt și de temut. A considera nesfînt și deci a pîngări ceea ce este sfînt este o blasfemie, un sacrilegiu. La Sinai, cînd Dumnezeu a vorbit din slava cerului, iar poporul a fugit de groază în fața acestui tablou, cu acea ocazie oamenii au avut prilejul să vadă demonstrarea sfințeniei și a temerii de Dumnezeu. Și astăzi, a considera și a pîngări sîngele legămîntului ea un lucru nesfînt, sîngele acela vărsat și

adus jertfă, prin care este posibilă sfințirea acelorora care-l primesc și cred în lucrarea lui, acest lucru va aduce cu sine plata cuvenită.

„VA BATJOCORI”, gr. enubrizo, „a insulta”. Refuzul continuu de a da ascultare lucrării Duhului Sfînt dă pe față o atitudine de dispreț și necredință. (În legătură cu diferitele căi prin care oamenii pot batjocori Duhul Sfînt și pot comite deci păcatul de neiertat, să citim cele cuprinse în Mat. 12,31-32; Efes. 4,30). Cei care resping iubirea lui Dumnezeu nu apreciază valoarea supremă a acestui dar. Să analizăm — prin contrast — atitudinea unora ca aceștia și aceea a negustorului de pietre prețioase (Mat. 13,45,46), sau cu cel care a descoperit în țarină comoara ascunsă. Cîtă diferență!

Versetul 30 — „DOMNUL VA JUDECA” — Este spre binele nostru să nu judecăm pe alții și nici să nu luăm problemele în mîinile noastre. Dumnezeu are căile și metodele Sale de a rezolva lucrurile și atunci cînd sosește timpul, El le îndeplinește, El face totul la timpul potrivit.

„A MEA ESTE RĂZBUNAREA” — Răzburarea este a Domnului (Deut. 32,35; Rom. 12,19). El nu este indiferent față de ceea ce este rău. El cunoaște tot ceea ce este nedrept. Nu este totdeauna ușor pentru noi să așteptăm în tăcere răspunsul și intervenția Domnului, dar trebuie să avem răbdarea necesară, plini de asigurarea că la timpul potrivit El va da fiecăruia răsplata cuvenită. Căci Domnul va da fiecăruia după faptele sale (Rom. 2,5-10; Apoc. 22,12). În ziua cea mare a judecării finale cei care au disprețuit harul divin și au batjocorit Duhul adevărului vor constata că Dumnezeu... răsplătește, în adevăr, fiecăruia după faptele și atitudinea sa.

Versetul 31 — „MÎNILE DUMNEZEULUI CELUI VIU”. — Expresii ca acestea pot părea străine, nepotrivit pentru aceia care gîndesc despre Dumnezeu numai în termenii blîndeții și bunătății. Toți știu că Dumnezeu este bun, blind și iubitor; dar mulți nu vor să știe că mai există și altă latură a caracterului lui Dumnezeu, și anume dreptatea Sa, care nu-I îngăduie să socotească pe cel vinovat drept nevinovat (Ex. 34,7). Adesea, oamenii săvîrșesc răul și nu sînt pedepsiți în această viață, de aceea foarte mulți consideră că problema atitudinii față de păcat nu este în atenția lui Dumnezeu. Există însă o lege imuabilă, pe care omenirea o experimentează de mii de ani, și cei ce cred și cei ce nu cred. O lege universal valabilă — „ce seamănă omul, aceea va și secera”. Cine are urechi de auzit... să audă (Gal. 6,7).

„Aduceți-vă aminte de zilele de la început, cînd, după ce ați fost lumați, ați dus o mare luptă de suferințe”. Pe de o parte, erați puși ca privești în mijlocul ocărilor și necazurilor, și pe de altă parte, v-ați făcut părtași cu aceia care

aveau aceeași soartă cu voi. În adevăr, ați avut milă de cei din temniță și ați primit cu bucurie răpirea averilor voastre, ca unii care știți că aveți în ceruri o avuție mai bună, care dăinuiește. Să nu vă părăsiți dar încrederea voastră, pe care o așteptați o mare răsplătire! Căci aveți nevoie de răbdare, ca, după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu, să puteți căpăta ce v-a fost făgăduit. Încă puțină, foarte puțină vreme, și Cel ce vine va veni, și nu va zăbovi. Și cel neprihănit va trăi prin credință, dar dacă dă înapoi, sufletul meu nu găsește plăcere în el. Noi însă nu sîntem din aceia care dau înapoi ca să se piardă, ci din aceia care au credință pentru mîntuirea sufletului” (Evr. 10,32-39).

Apostolul le cere să-și aducă aminte cum au suferit ei în trecut și cum i-a ajutat Dumnezeu să primească totul cu bucurie și încredere. De aceea, acum le cere să fie plini de răbdare și încredere, pentru că vor primi în curînd răsplata pentru credinciosia lor. El îi încurajează să fie credincioși făgăduinței și legămîntului făcut și să nu dă înapoi.

Versetul 32 — „ADUCEȚI-VĂ AMINTE DE ZILELE DE LA ÎNCEPUT”. După cele cuprinse în I Tes. 2,14, biserica primară din Iudeea, inclusiv cea din Ierusalim, a suferit o teribilă persecuție. Crucificarea Domnului, martiriul lui Ștefan, persecuția ce a urmat după uciderea lui Ștefan cu pietre (Fapte 8); persecuția din timpul lui Irod (Fapte 12,1), în care a fost ucis Iacob, cum și multele și diferitele persecuții la care a fost supus apostolul Pavel, toate acestea arată predispoziția generală împotriva ucenicilor Domnului. Dar după ce ei au fost „lumați”, au dus o mare luptă de suferințe. În contextul acesta, „lupta” este activitatea, efortul, lupta atletului, care depune eforturi spre a ieși învingător, fie că este vorba de scrimă, lupte libere sau... răbdare. Fapte 4-9 și 12 arată unele din aceste persecuții.

Versetul 33 — „PRIVELIȘTE” — spectacol. Expresia este luată din obiceiul timpului de a se expune criminalii privești publice și batjocorei acestora, iar adesea de a li se administra pedeapsa sau chiar moartea în circuri sau teatre. Deși se amintesc numai „ocările” și „necazurile”, totuși tortura și moartea nu erau neobișnuite în asemenea situații. Ocările erau probabil calomniile aduse la adresa bisericilor. Persecuția nu era numai împotriva celor incriminați, ci și pentru „acea care aveau aceeași soartă cu... ei”. Din I Tes. 2,14-15 reiese că comunitățile din Iudeea au fost foarte persecutate cum și faptul că în aceste situații ei s-au comportat cu curaj și credinciosie. Nu puțin au fost aceia care au luat atitudine și s-au declarat de partea celor persecutați. În fața curajului și credinței lor, și au împărțit aceeași soartă așa cum spunea și Pavel.

Versetul 34 — „MILA FAȚĂ DE CEI DIN TEMNIȚĂ”, sau cum spun alte traduceri „ați avut milă de mine”, adică de Pavel, în încercările lui. De spiritul lor de împreună simțire cu el, când era întemnițat în Cezarea și Ierusalim. Dar altă traducere noastră de Cornilescu, cât și cea siriacă, arabă din Epen, Coptă, Vulgata ș.a. readau acest gând cu: „cei din temniță”, ceea ce arată că se aflau mai mulți atunci în situația lui Pavel de a fi în temniță pentru credința și lucrarea lor. Biserica din Iudea „a avut milă de cei din temniță”. În ceea ce-i privește pe cei întemnițați, ei au primit cu bucurie încercările prin care au trecut. Ei erau deposedați de tot ce aveau, erau alungați din casele lor, jefuiți de bunurile lor, au răcit îmbrăcați în piei de animale, în suferință și necazuri. Dar au suportat totul cu o mare răbdare și încredere. Erau pe deplin convinși că erau copii ai lui Dumnezeu, Duhul mărturisind acest lucru duhului lor, că ei erau fiii ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Fiul Său. Ei știau că cerul este partea lor. De aceea „au primit cu bucurie” revărsarea miniei celui rău.

Versetul 35 — „INCREDEREA” — Persecuția și pierderea bunurilor materiale aveau, sau puteau să aibă o influență depresivă asupra bisericii. Pentru acest motiv ei au fost sfătuiți să nu cadă în disperare, ci să țină cu tărie la convingerea și încrederea lor, pe care le așteaptă o mare răsplătire. Nu este exclus ca unii să fi făcut acest lucru, sau „cum aveau unii obiceiul”. „Să nu vă părăsiți” este sinonim cu „țineți strâns”, puternic la ceea ce ați primit de la Hristos.

„SĂ NU VĂ PĂRĂSIȚI”, sau „să nu aruncați”. Să nu nesocotiți libertatea sau liberul acces la Dumnezeu, să nu nesocotiți titlul și dreptul pe care le aveți de a vă apropia de tronul Său, dreptul vostru pe care-l aveți prin nașterea din nou, de fii și fiice ale lui Dumnezeu, cum și dovada clară a faptului că sînteți în grația Sa, pe care dacă n-o țineți bine, s-ar putea s-o pierdeți. N-o nesocotiți lepădînd-o, căci nici oamenii și nici demonii nu v-o pot lua, iar Dumnezeu nu vă va deposeda niciodată de ea, dacă rămîneți credincioși legămîntului încheiat. Se face aici un paralelism între soldații care în timpul luptei aruncau scutul și fugeau de pe cîmpul de luptă și cei credincioși în lupta credinței lor. Scutul este credința în Isus Hristos, care ne-a dat cunoașterea mîntuirii. Să-l păstrăm și el ne va păstra pe noi.

Femeile lacedemoniene, cînd dădeau fiilor lor scuturile, cînd aceștia porneau la luptă, ele spuneau acestora: „Ori aduci acest scut înapoi, ori te vor aduce pe tine pe scut”, făcînd aluzie la obiceiul de a aduce pe cei morți la bătaie pe scut, o dovadă a faptului că l-a păstrat pînă la sfîrșit și a fost credincios patriei sale. Se mai obișnuia ea ele să trezească, să activeze curajul fiilor lor, dîndu-le scu-

turile care au aparținut părinților lor, spunîndu-le: „Scutul acesta, al tatălui tău, a fost totdeauna păstrat; tu trebuie — de asemenea — să-l păstrezi... sau să mori” (Plutar, opere, vol. I/pag. 682, citat de Adam Clarke, comentarii, vol. VI, pag. 759). „Să nu vă părăsiți dar încrederea voastră, credința voastră. Ea este scutul vostru; păstrați-o și ea va fi totdeauna apărarea voastră. Cu ea veți putea stînge toate săgețile celui rău. Domnul Hristos spune acest lucru tuturor celor ce cred în El și în mod deosebit celor ce sînt slujitori ai Săi.

Versetul 36 — „AVEȚI NEVOIE DE RĂBDARE” — Răbdarea nu este o virtute negativă, așa cum încearcă unii să înfățișeze această latură a unui caracter încercat. De fapt, însemnătatea reală a expresiei denotă capacitatea cuiva de a răbda suferința, de a nu ceda, de a nu abandona un lucru atunci cînd se ridică probleme în calea realizării lui, ci de a persevera pînă la biruința deplină. **Deci este o virtute pozitivă, este perseverarea în ceea ce este bun, persistența plină de înțelepciune, în ciuda oboselei, descurajării și obstacolelor. Dumnezeu este Acela care dă harul... noi trebuie să-l punem în practică, în acțiune, căci harul sau principiul răbdării vine de la**

Dumnezeu. El cuprinde de asemenea capacitatea de a nu te țîngui atunci cînd vin încercări, și ceea ce este mai de valoare, în această răbdare sau perseverare, pacea și liniștea sufletului nu trebuie să fie tulburate... „Vă dau pacea Mea, vă las pacea Mea... Îndrăzniți... Eu am biruit lumea”, spunea Mîntuitorul.

Versetul 37 — „ÎNCĂ PUȚINĂ VREME” — Fără îndoială că prima biserică creștină aștepta ca împlinirea făgăduinței să aibă loc în generația ei. De fapt este o realitate puternică aceea că în toate generațiile dorința mărturisită sau nemărturisită a urmașilor lui Hristos a fost aceea a realizării făgăduinței divine în generația lor. Aceasta nu i-a împiedicat să mun-

cească cu sîrg și să creeze valori deosebite pentru omenire, după înțeleapta maximă: „Roagă-te ca și cînd Domnul ar veni mîine, dar muncește ca și cînd El ar veni peste o mie de ani”. La data aceea mulți au asociat nimicirea Ierusalimului de către armatele romane la anul 70 d.Hr., cu evenimentul eliberării lor. Deși apostolul Pavel avea o lumină clară în legătură cu această problemă, căci el scria despre anumite evenimente ce trebuie să aibă loc înainte de revenirea Domnului (2 Tes. 2,1-5), erau totuși unele gînduri în epistolele sale pe care ei le-au interpretat ca însemnînd că „ziua Domnului este aproape” (vers. 2). Nu trebuie să ne mirăm de acest lucru. Pe lîngă faptul că dorința sinceră a tuturor era încheierea experienței păcatului, cine ar fi fost încurajat, chiar și dintre cei mai puternici în credință, dacă se cunoștea cu precizie faptul că evenimentul urma să aibă loc peste milenii. „Nu este treaba voastră”, spunea Mîntuitorul, „să știți vremurile lui soroacele; pe acestea Tatăl le-a păstrat sub stăpînirea Sa” (Fapte 1,7).

„NU VA ZĂBOVI”. — Aici, fără îndoială, că se face referire la Habacuc 2,2, unde expresia „așteaptă-o” (fiind vorba de împlinirea unei profeții) din traducerea Septuaginta, este aceeași cu expresia „îndurat”, sau cum traduce Cornilescu „ați dus” din Evrei 10,32. În versetul 36 substantivul este tradus cu „răbdare”, dar așa cum s-a spus, însemnătatea reală este aceea de „a îndura, de a suporta ceva”, ceea ce este mai mult decît o răbdare pasivă. Este aceeași expresie pe care o folosește Domnul Hristos cînd spune: „Dar cine va răbda (îndura) pînă la sfîrșit, va fi mîntuit” (Mat. 24,13).

Versetul 38 — „CEL NEPRIHANIT VA TRĂI PRIN CREDINȚĂ” — Această propoziție este citată din Habacuc 2,4 și este folosită de apostolul Pavel în Romani 1,17 și Galateni 3,11. Ea cuprinde în sine marile și minunatele adevăr al îndreptăririi prin credință și a stat la temelie reformățiunii protestante.

„DAR DACĂ DĂ ÎNAPOI” — dacă renunță la credința sa. Această declarație a apostolului Pavel a fost tradusă în mod diferit, ca de exemplu: „a da înapoi”, „a se eschiva”, „a fugi”, „a aluneca”, „a se ascunde”, „a bate în retragere” (a coborî), un termen marinăresc folosit atunci cînd se string (se dau jos) velele, înainte de dezlănțuirea furtunii.

Adesea este un lucru înțelept acela de a strînge velele, ca nu cumva furtuna să cuprindă în furia ei vasul. Apostolul însă folosește aici expresia cu scopul de a atrage atenția asupra unei precauții prea mari. El era conștient de faptul că „furtuna” se apropie. Cînd scria aceste cuvinte, erau indicii foarte clare că nu peste mult timp armatele romane aveau să fie la porțile Ierusalimului. Acest lucru se afla acolo, în profeția Domnului Hristos în legătură cu nimicirea Ie-

rusalimului, așa cum este redată în Evanghelia după Matei capitolul 24. Fără îndoială că apostoli și în general ucenicii au gândit foarte mult la evenimentele care le stăteau înaintea.

Acum, profeția era pe punctul de a fi împlinită. Era de neconceput ca ucenicii să rămână fără cuvânt, tăcuți, și să nu folosească această ocazie pentru a atrage atenția tuturor asupra profeției lui Iisus. Era momentul oportun pentru ei de a vesti Evanghelia lui Hristos, și dacă nu făceau acest lucru, era în totul vina lor.

În aceste împrejurări, unii au început să se clatine. Toate semnele arătau că nimicirea Ierusalimului era inevitabilă, dar în loc să se folosească de aceste împrejurări, unii dintre credincioși și ucenicii dădeau înapoi, „coborau velele”. Ei dădeau dovadă de precauție, de o prea mare precauție și nu au fost conști-

enți de ocazia pe care o aveau de a folosi acele împrejurări pentru a vesti solia adevărului celor ce priveau cu stringere de inimă la evenimentele viitoare.

De aceea, apostolul Pavel îi avertizează. Precauția este bună, dar nu trebuie dusă prea departe. Ocazii prețioase se pot pierde, dacă nu se pune piciorul în apă când ea începe să se tulbure. Acesta era, de fapt, timpul pe care l-au așteptat mai bine de treizeci de ani. Profeția se împlinea sub ochii lor, și acum... unii începeau să se teamă, să dea înapoi. Dar nu era timpul de dat înapoi.

Sint și unii care sint prea îndrăzneți și prin aceasta aduc ne- caz. Ei se aruncă în situații în care chiar ingerii se tem să se angajeze. Dar acolo unde este unul prea îndrăzneț, se află poate zece care sint prea timizi, prea precauți. Iar ade- sea, timiditatea este tot atit de pă-

gubitoare ca și o prea mare și ne- chibzuită îndrăzneală. Adesea, este mai bine a merge înainte, chiar dacă se fac unele greșeli decit de a da înapoi și a nu face nimic. Sint și situații în care trebuie să ne asumăm riscuri, dacă nebuia să progresăm.

Apostolul Pavel ne somează în repetate rânduri să îndrăznim. De fapt, așa cum s-a mai arătat, Pavel consideră această dezinvoltură, această îndrăzneală, care vine din conștiința chemării și a urgenței lucrului și nu din infumurare, ca fiind una dintre caracteristicile ca- lității noastre de fii ai lui Dumne- zeu. Chiar el a dat dovadă de îndrăzneală și nu s-a eschivat nicio- dată în asumarea unui risc. Rezul- tatul... o dezvoltare puternică a bi- sericii primare, și Dumnezeu l-a binecuvîntat. Dacă Pavel nu ar fi dat dovadă de îndrăzneală, n-ar fi realizat niciodată ceea ce a reali- zat prin activitatea sa. A întreprin- de ceva pentru Dumnezeu, a folosi condițiile existente este unul din- tre privilegiile pe care le avem ca fii și fiice ale lui Dumnezeu. Nu este oare acesta unul dintre moti- velle pentru care Dumnezeu îngă- duie să trecem prin anumite situa- ții și încercări? Ce s-ar fi întîm- plat dacă Estera n-ar fi dat dovadă de curaj și îndrăzneală? Ce s-ar fi întîmplat cu Natan, Daniel sau cei trei tineri evrei, sau cu David în fața lui Goliat? Dumnezeu îngă- duie să se dezvolte unele situa- ții, apoi ne așează în mijlocul lor, pentru a face uz de ocaziile pe care El le-a creat.

Apostolul Pavel era conștient de faptul că în față erau vremuri și împrejurări critice. De aceea el fă- cea apel la curajul fraților și con- clucătorilor lui. Acest lucru a fost atunci valabil și este valabil și astăzi. Cei din biserica primară erau în fața evenimentelor legate de Ierusalim. Astăzi cei credincioși stau în fața evenimentelor pe care Mintuitorul le-a înfățișat atit de clar. Astăzi, ca niciodată, pentru un sincer urmaș al lui Hristos și pen- tru un slujitor al Său nu este timpul de a da înapoi, a aluneca, a da toate pinzele jos, ci de o pu- ternică și chibzuită încredere în Cel Atotputernic. Cine dă înapoi nu va auzi niciodată cuvintele Min- tuitorului: „Bine rob bun și cre- dincios... intră în bucuria stăpiniu- lui tău” (Mat. 25,21).

Versetul 39. — „NOI ÎNSĂ NU SINTEM DIN ACEIA CARE DAU ÎNAPOI CA SĂ SE PIARDĂ”. — Încercările pot fi adesea foarte grele, dure chiar, dar aceasta nu îndreptățește pe nimeni să dea îna- poi, sau să fugă. Noi trebuie să rămînem credincioși legămîntului nostru, stînd alături de cei care cred în lucrarea mîntuitoare a ha- rului divin.

„ACEIA CARE AU CREDINȚĂ” — sint gînduri introductive la ma- rele capitol 11 al Epistolei către Evrei, „capitolul credinței”.

Realizări ♦ Realizări ♦ Realizări ♦ Realizări ♦ Realizări

Ciupercărie în subteran

La exploatarea minieră Herja, din raza municipiului Baia Mare, au început lucrările de amenajare a unor galerii părăsite în vederea cultivării ciupercilor comestibile. După cum apreciază inițiatorul acestei acțiuni, de pe 1.000 mp suprafață amenajată în subteran se va putea obține o producție de circa 10.000 kg. ciuperci într-un singur ciclu.

Premieră neuro-chirurgicală

Medicii specialiști Tudor Podeanu și Mircea Peristeri, de la Spitalul județean din Baia Mare au efectuat o intervenție chirurgicală în premieră operînd un copil de șase ani care suferea de o afecțiune rară: „fistula carotido-cavernosă traumatică”. Prin vîrsta pacientului, cazul rezolvat în condiții foarte bune de tinerii specialiști hăi-măreni este, pînă acum unic.

Nou sortiment de piele

Printre noutățile întreprinderii de încălțăminte „Crisul” din Oradea se numără și noul sortiment de piele denumit „Crispel”. Noul sortiment are calități de excepție: este moale ca pielea de mînuși, foarte rezistent, apt pentru executarea încălțămîntei fine. Tot aici s-a trecut la finisarea tocurilor cu fișil din talpă, metodă nouă

ce a ridicat considerabil calitatea și aspectul estetic al încălțămîntei.

Mașini destinate industriei ușoare

La întreprinderea de utilaje și piese de schimb din Lugoj, a fost omologată o mașină de bobinat cu 40 fuse, avînd un înalt indice de productivitate. Totodată au fost asimilate în fabricația de serie mai multe utilaje complexe de mare utilitate pentru industria ușoară: mașina de metrat și rolat pentru pasmanterie, mașini de bătut în mai multe variante și altele.

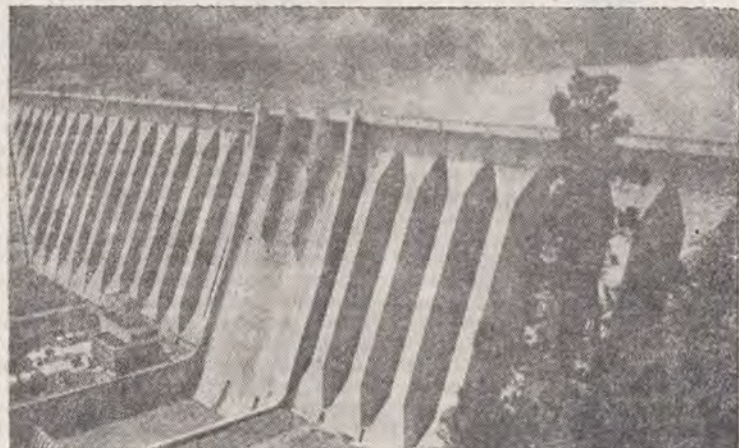
Cel mai subțire conductor electric

La întreprinderea de conductori electrici emaliați din Zalău a început fabricația celui mai subțire conductor electric, cu un diametru de 0,04 mm. Prin realizarea acestui nou tip de conductor se asigură o valoare superioară a cuprului și se elimină, în același timp, importul acestui produs.

Strung pentru industria extractivă

Întreprinderea de strunguri din Tîrgoviște, a realizat strungul pentru prelucrarea buranelor de foraje cu alezaj de 4 și 10 toli, necesare industriei petroliere. Executarea a 50 strunguri în acest an, cît s-a angajat întreprinderea țirgovișteană, va duce la importante economii valutare.

Redacția
(din presa zilei)

Barajul Uzului

Exeget

SUFERINȚE ȘI REMEDIU (III)

Medicina secolului al XIX-lea

Ar fi imposibil de analizat în amănunt o epocă atât de frământată sub toate aspectele, sau chiar numai în domeniul despre care discutăm. Ne vom mulțumi doar să schițăm câteva din caracteristicile vremurilor părinților și bunicilor noștri. Eforturile și eferescența acestui secol, în căutarea adevărului, ne dă posibilitatea să apreciem mai corect, contextul în care au fost date sfaturile privind reforma sanitară, ca și valoarea acestor îndrumări. Unele aspecte au fost deja amintite și asupra lor nu vom mai reveni.

În anul 1822, când Ch. Double scria primul tratat de patologie medicală, nu se elaborase încă metodologia examinării clinice a bolnavilor. Ascultăția inimii, descoperită în 1817, a fost acceptată în unele țări abia după 1850 (Franța în 1854). Febra se aprecia tactil sau după senzațiile bolnavului iar termometrizarea era considerată ca inutilă. Microscopul, descoperit cu două sute de ani înainte, își găsește utilitatea abia spre sfârșitul secolului în mina lui Pasteur sau Koch. Prevenirea variolei cu virus vaccinal practică de Ed. Jenner în anul 1796, este acceptată și răspândită abia după 1895 când Pasteur și Babeș impun lumii rezultatele lor spectaculoase în combaterea turbării și altor boli contagioase. Chirurgia ia avânt după descoperirea anesteziei generale cu eter de către Morton în 1846 când Dr. Warren, îmbrăcat în hainele uzuale de dimineață efectuează prima operație fără durere. Asepsia și antisepsia introduse de Pasteur și Lister netezesc drumul spre marile performanțe atinse în zilele noastre. Cît de greu însă a înaintat acest progres în medicină, ne spune John Bernal: „Medicina a existat sub forma magiei și ca o profesiune chiar de la începutul civilizației însă cu toate progresele realizate în cunoașterea anatomiei și fiziologiei în timpurile antice și moderne, medicul abia dacă putea face ceva mai mult decît să aline întrucivta suferințele și spaima pacientului și să prevadă într-un mod mai mult sau mai puțin precis desfășurarea bolii. Întrucît în majoritatea cazurilor, bolnavii se înșănătoșeau de la sine, îngrijirea acordată de medic era de obicei răsplătită. Interminabilul tabel al medicamentelor existente în farmacopee, fusese compilat în parte, după leacurile medicinei antice, bazate pe un amestec de medicină populară și de magie, și în parte după medicamentele bazate pe săruri cu efect puternic, introduse de Paracelsus în epoca renașterii, aproape toate inutile. Din cînd în cînd, se descopereau unele tratamente preventive specifice, de exemplu folosirea chininei contra malariei și a vaccinării contra variolei, dar numai datorită unor întîmplări fericite; însă din lipsă de experiență sau de cunoștințe teoretice adecvate, generalizarea lor era imposibilă” (Știința în istoria societății p. 404—405).

Singerările se practicau pe scară largă. Trousseau și Pidoux, folosesc fierul și taninul, fricțiunile cu mercur în sifilis și în reumatismul articular acut. Opiul, moscul, valeriana, soporificele sînt larg utilizate. Gudronul se dă în catarurile pulmonare.

„Vremurile părinților noștri, erau vremuri de mari suferințe. Ei erau loviți de boli dureroase ca: congestii, tuberculoză, malarie, scrofula, reumatism, difterie, febră tifoidă, holeră, indigestii, guturai, etc. Pentru alinarea durerilor, doctorii de pe atunci le

prescriau calomel, stricnină, mercur, ipeca, nux vomica, opiu, chinina, alcool și tutun. Ei le interziceau apa pentru uz intern și extern; îi storceau de bani și cîteodată îi vindeau pe jumătate. Băile erau considerate ca riscante; copiii erau cusuți în îmbrăcămintea lor pentru timpul iernii, numai excepțional îi scoteau o dată pe săptămîină să le facă baie într-o albie de lemn, lingă soba din bucătărie, etc. Spălările erau socotite ca un necaz fără folos”. (Origin and History of S.D.A. vol. I/335).

În 1858, un medic scria: „Cînd cineva se îmbolnăvea de o maladie, care ar fi putut fi rezolvată în cîteva zile, doctorii întîrziu săptămîni întregi sau chiar și luni de zile să facă vreo intervenție, pentru că importanța cazului — după cum își închipuiau ei — cerea ca starea pacientului să fie agravată în mod artificial, pentru ca apoi, să-l refacă tot, pe cale artificială”. (Istoria soliei sanitare/Robinson p. 15 — citat de Hahn). Prin extinderea acestei metode „eroice”, medicina populară submina țaria fizică, dînd naștere unor noi manifestări morbide, făcînd ca boala mai mult să crească decît să scadă. Problema care se punea, nu era cît de mult a folosit tratamentul prescris de doctor, ci cît de mult suportă bolnavul. Erau date doze mari de medicamente tari și vătămătoare, cît timp pacientul le putea suporta — adică, pînă cînd nu sucumba. Rezultatele unor astfel de cazuri, dacă erau favorabile, ca și reușitele chirurgicale ale unor cazuri disperate, erau trimbițate ca triumfuri profesionale, în timp ce rezultatele dezastroase erau trecute sub tăcere de presă, ca aparținînd unor farseori profesionali”. Idem.

În 1876, Dr. J. H. Kellogg scria: „Acum douăzeci de ani, cînd cineva avea febră, doctorii credeau că el ar avea prea multă vitalitate — prea multă viață — și-i luau singe, îi dădeau un purgativ, apoi îl otrăveau cu calomel și cu albastru de metil și cu alte otrăvuri, cu scopul de a-i mai lua din vitalitatea lui — din viața lui. Cu alte cuvinte, îl omorau puțin”. (Health Reformer, ian. 1876 — citat din Hahn).

Acidul prusic era recomandat bolnavilor de tuberculoză pentru calmarea tusei; asafetida, era indicată pentru combaterea isteriei femeilor; calomelul era recomandat ca purgativ în doze mari chiar la copii; nitratul de argint — pentru uz intern, în epilepsie și uz extern în loțiuni pentru păr; laudanum (tinetură de opiu) — pentru somn; nux vomica (stricnină) pentru stimularea sistemului nervos și în paralizii etc. „Dr. Chapman recomanda tutunul ca remediu pentru afecțiunile pulmonare și anume vaporii produși la fumul unei țigări. El sfătuiește ca bolnavul să-i tragă liber în piept și frecvent așa încît suprafața interioară a căilor respiratorii să poată fi expusă la acțiunea vaporilor” (Idem, p. 22). Chiar în 1936, Hamburger, recomanda alcoolul în stări gripale, după o metodă englezească veche, într-o așa cantitate încît atinge doze toxice. Există chiar și astăzi medici care în mod eronat, în ciuda tuturor evidențelor, recomandă tutunul în stări nervoase, alcool în stări astenice sau anemii, ca să nu mai vorbim de tradiția populară a mercurului („argintul viu”) ceaiul de mac, sau alte droguri dăunătoare asociate diferitelor practici mistice...

În domeniul dietetic, „Dieta era grea, încărcată cu carne (carne de urs sau de porc), cu multă grăsime, bogat condimentată (piper și alte condimente importate). Masa era scaldată în whisky sau cidru (vin de fructe) iar în est cu ceai și cafea. Nimeni, aproape nimeni, nu vedea vreo legătură între această dietă și suferințele truștești pe care le îndurau. Dispepsia, catarul, ciuma, toate acestea erau încercări din partea unei Providențe impenetrabile, cu intenția de a chinui pe cei nelegiuți și de a desăvîrși pe sfinți pentru o intrare mai devreme în Paradis”. (Origin and History of S.D.A. vol. I/335-336). Tehnicizarea preparării alimentelor, duce rapid la apariția de dezechilibre nutriționale mai mult sau mai puțin manifeste. O eroare majoră, o constituie linia trasată de Justus von Liebig și apoi de elevul său

Karl Voit care în 1881 susțineau ca rația proteică să fie de cel puțin 118 g pe zi. Autoritatea lor face ca această afirmație să-și găsească repede susținători și multă vreme, multe cercetări au fost necesare pentru a se ajunge la cifrele actuale care stabilesc necesarul de proteine sub 1 g/kg corp. Excesul de glucide ca și calitatea sau cantitatea de grăsime, nu sînt luate în atenție decenii de-a rîndul.

Primele observații cu privire la efectele binefăcătoare ale hidroterapieii sînt făcute de W. Wright în 1777, fiind redescoperite de Priessnitz, un țărăn austriac, printr-o experiență personală și care înființează în prima jumătate a secolului XIX un institut de hidroterapie cu mare succes.

Tot în această perioadă, apar primele discuții despre dieta vegetariană, care însă nu se bucură de nici un succes.

Amintindu-și de zilele tinereții și copilăriei sale, în iulie 1869, în revista Health Reformer, fr. Andrews scria: „În 1863, la vîrsta de 34 ani, puterile mele s-au epuizat repede. Mi-a fost greu să-mi mai îndeplinesc lucrul de predicator care mi se cerea. Nu mai aveam nici un pic de speranță că mă voi face bine și că-mi voi recăpăta iarăși puterile necesare ca să mă fac viața în sine ca ceva de dorit”. În dec. 1871 tot el spunea: „Eu n-am fost atunci instruit în principiile igienei, căci nici tatăl, nici mama mea nu aveau vreo cunoștință despre ele. Eram reținut însă de la fumat și nu mă lăsau să gust din băuturi tari; dar n-am învățat aproape nimic despre relee care provin dintr-o hrănire nesănătoasă — decît atît cît se obișnuia în familia noastră. Eu nu știam că a minca consistent seara tîrziu, este foarte dăunător. Nu aveam nici o idee despre greșeala de a minca între mese. Eu îmi închipuiam că brinza veche este bună și că ar ajuta la digestie. Despre tocană și sosuri nu credeam că sînt nesănătoase, decît dacă sînt prea piperate. Biscuiții cu unt, gogoși cu nuci, carne de porc sub orice formă, murături, dulceturi, ceai, cafea, etc. toate acestea erau folosite în mod obișnuit.

Eu n-aveam decît puțină idee, sau chiar deloc, despre dispepsie, greață, febră, etc., decît că acestea ar fi în cea mai mare parte niște lucruri care ar fi în afară de controlul nostru și că la fel ca diferitele fenomene ale naturii, ele ar fi dirijate de mîna lui Dumnezeu și că oamenii, în general, nu au nici un amestec în acestea. Să nu zîmbiți asupra unor astfel de idei ciudate. Este într-adevăr ceva ciudat că aceste idei, predominau în popor”. (Idem). Și lista acestor probleme s-ar putea lungi mult.

Dar secolul acesta era pregătit pentru avîntul tehnico-științific al secolului următor. Așa cum s-a arătat deja, schimbările au fost profunde și rapide. Ele s-au produs în toate sferele gîndirii umane. Știința a preluat conducerea și a devenit motorul mersului înainte. Paralel cu cercetările și descoperirile din diverse domenii, au loc mutații și în sfera gîndirii umaniste. Apar noi idei filosofice, care să interpreteze și să explice schimbările materiale. Se elaborează noi teorii care răstoarnă păreri și idei ce păreau imuabile. Religiiile, cu vechile lor canoane și tradiții, de cele mai multe ori lipsite de temelie biblică, sînt asaltate de noile condiții și uneori încearcă aplanarea între vechile dogme și curentele cele noi prin soluții de compromis. Spiritismul îmbracă forme moderne cîștigînd printre adepții săi, nume științifice răsunătoare.

Dar tot în a doua jumătate a secolului 19, după dezamăgirea de la 1844, se constituie Biserica Adventă. Cu un început firav, fără instituții tradiționale, fără o bază materială deosebită, cu o doctrină ce păstrează tot ce este biblic de la reformatori, cu o reactualizare a gîndirii apostolice, neînțeleasă de o lume obsedată de problemele și noutățile timpului, șansa de supraviețuire ar fi fost extrem de mică dacă n-ar fi intervenit în mod direct Dumnezeu.

Prin activitatea servei Domnului E. G. White, Dumnezeu a dat acestei biserici lumina necesară păstrării unei doctrine unitare, stabile, temeinic ancorată în adevărul biblic care, în ciuda frîmțărilor teologice sau filozofice caracteristice timpului

aceia ca și a celui prezent sau viitor, nu a avut nevoie să-și modifice sau să-și reorienteze nici unul din principiile sale de bază. Ea a suportat cu bine proba timpului și mai mult chiar, prin caracterul profetic al scrierilor servei Domnului, s-au putut lua din timp toate măsurile pentru a-i asigura mersul înainte, nu numai pentru timpul cînd au fost scrise, ci și pentru viitor, pînă la încheierea Planului de Mîntuire.

În problema sănătății, s-au dat bogate instrucțiuni, care în timp, s-au dovedit a fi foarte corecte sub aspectul științific, și care în multe cazuri au caracter prioritar față de medicina timpului nostru. Acceptarea acestor principii, trebuie însă făcută după principiul biblic, folosit chiar de Domnul: „Ce fac Eu, tu nu pricepi acum, dar vei pricepe după aceea” (Ioan 13,7), deoarece la data cînd au fost scrise, le lipsea baza experimentală, de laborator, cu care sîntem obișnuși astăzi să primim adevărurile științifice. Ele au fost date prin revelație, și primirea lor trebuie să se facă prin credință, iar urmările nu pot fi decît binecuvîntate.

Am arătat mai înainte realitatea medicală a secolului 19. Cunoașterea legilor sănătății era deficitară, tratamentele erau inefficiente, bazate pe droguri otrăvitoare, în care igiena era lipsită de conținut prin necunoașterea microbilor și a cauzelor celor mai multe boli, o vreme în care tutumul, alcoolul, opiul, stricnina, mercurul, etc. erau recomandate cu căldură.

Ce știm astăzi despre aceste droguri? Tată citeva date edificatoare:

Opiul — se extrage din capsulele de mac. El conține mai mulți alcaloizi, dintre care cei mai importanți sînt morfina, papaverina și codeina. Acțiunea sa de bază este dată de morfina, un analgezic foarte puternic. Întrebuințarea repetată, duce la una din cele mai puternice toxicomanii, dependența de drog fiind atît de puternică, încît eliberarea de viciu, în marea majoritate a cazurilor, este aproape imposibilă. Primejdiile sociale generate de acest drog, pierderile economice și ruina sănătății vîrstelor tinere, productive, au făcut ca întrebuințarea acestor medicamente, să fie supusă unor reglementări legale strict supravegheate, atît pe plan național, cît și internațional. Toxicomania cu stupefiante, este în unele țări, o grea problemă de sănătate publică. Despre întrebuințarea opiului, se vorbește cu trei sute de ani înainte de era noastră, și era atît de profund implicată în terapeutică, încît Sydenham, în sec. 17 scria: „printre remediile pe care a binevoit natura atotputernică să le dea omului pentru a-și înlătura suferințele, nu există nici unul atît de universal și eficient ca opiul”. Osler îl numea chiar „medicamentul lui Dumnezeu”. Astăzi știm că nu vindecă bolile, ci prin efectul său puternic analgetic, poate masca evoluția unor boli grave, iar întrebuințarea lui repetată, afectează ființa umană atît fizic, cît și psihic.

Calomelul — sau clorura mercurioasă — a fost mult timp întrebuințat pentru efectul său laxativ și diuretic. În mod obișnuit, nu se absoarbe din intestin, dar dacă efectul laxativ se produce cu întîrziere, sau nu are loc, trece în circulația singelui, ducînd la grave intoxicații ale organelor interne, mai ales renale, soldate de cele mai multe ori cu moartea. Chiar în anul 1934, era unul din cele mai folosite medicamente laxative, după cum consemnează Bethel în lucrările sale privind acest medicament.

Arsenicul — este cunoscut ca o puternică otrăvă folosită de greci și romani. Utilizarea lui ca medicament se făcea pentru combaterea anemiilor, clorozei și sifilisului. Astăzi știm că efectul lui binefăcător este inoportun și este foarte rar folosit. Cu ani în urmă însă, după cum ne spun cronicile vremii, se elibera chiar fără prescripție medicală, de aceea numărul victimelor, nu poate fi apreciat.

Elaterium — preparat din frunzele unui arbore exotic, conține ca principiu activ, eleterina. Este un puternic iritant al intestinului, și prin efectul laxativ foarte drastic, duce rapid la deshidratări periculoase la cea mai mică supra-dozare.

Acidul prusic — sau acidul cianhidric — este una din cele mai puternice otrăvuri, cu efect foarte rapid. Moartea survine în câteva minute dacă doza este mare și se poate prelungi până la trei ore, la doze mai mici. Intoxicația se face pe cale respiratorie, fiind foarte volatilă. În unele țări, s-a folosit pentru executarea criminalilor. Sărurile sale, sînt de asemeni otrăvuri puternice, întrebuințate și astăzi pentru suicid, cu mare eficiență. Ele blochează funcțiile hemoglobinei de aprovizionare cu oxigen al țesuturilor.

Nux vomica — conține ca principiu activ, stricnina. A fost introdus în Germania în secolul 16 pentru otrăvirea șobolanilor. În 1540 a fost utilizat ca medicament și două sute de ani mai târziu, întrebuințarea sa era foarte răspîndită. Întrebuințarea sa astăzi, este mai degrabă o reminiscență a reputației Sale din trecut, decît a unei eficiențe reale. Riscul intoxicației se păstrează.

Ipeca — conține ca principiu activ, emetina, o substanță cu efect emetic (provoacă vărsături), modest.

Ceaiul, cafeaua și cacaua — conțin ca principiu activ cafeină, teofilină și teobromină, primul fiind cel mai important. Sînt larg consumate pînă în zilele noastre, mai ales pentru efectul stimulant asupra sistemului nervos, dat mai ales de cafeină. Despre urmările consumului acestor droguri, nu este cazul să insistăm, deoarece semnale de alarmă asupra efectului dăunător privind bolile de inimă, ateroscleroză și mai recent cancer de pancreas, găsim în fiecare zi în cele mai diverse publicații.

Alcoolul și tutunul, otrăvuri bine cunoscute în zilele noastre ar putea forma ele singure obiectul unor articole lungi.

Trecînd în revistă atitudinea Spiritului Profetic cu privire la aceste importante probleme, constatăm că totdeauna s-a situat pe o poziție pozitivă, chiar și acolo unde vederile contemporanilor, erau altele. O enumerare cronologică, prezintă interes.

În 1848, se descoperă caracterul dăunător al tutunului, ceaiului și cafelei;

În 1850, se discută problema cărnii de porc;

În 1853, adventiștii sînt sfătuiți să renunțe la fumat;

În 1854, se discută problema curățeniei;

În 1855, se dă sfatul cum să se lucreze cu membrii fumători;

În 1858, se dă sfatul cum să se lucreze cu consumatorii de carne de porc;

În 1863, la 6 iunie, se descoperă marele subiect al Reformei Sanitare, după care, în numeroase ocazii, subiectul acesta este pus la punct prin sfaturi și indicații permanente. Iată câteva din aceste mărturii:

„Era în toamna anului 1848, acum 22 de ani, cînd atenția noastră a fost atrasă asupra efectelor dăunătoare ale tutunului, precum și ale ceaiului și cafelei, prin mărturiile soriei White”. (J. White, Review, 8 mai 1870).

„Mi s-a arătat în viziune că tutunul trebuie înlăturat și renunțat la el. (E. G. White, scris, 8/1851).

„Mi s-a arătat apoi lipsa de curățenie printre păzitorii Sabatului. Am văzut că Dumnezeu nu recunoaște de creștin, o persoană dezordonată și murdară. Disgrația Lui este asupra ei”. (E. G. White, 12 febr. 1854).

Punctele importante ale viziunii din 6 iunie 1863 sînt:

„Datoria de a ridica principiile Reformei Sanitare și ale cumpărării prin învățatură și practică, dîndu-i locul între adevărurile salvatoare, ca o parte integrantă a soliei de a pregăti un popor pentru revenirea Domnului Hristos. Aceasta este trăsătura excepțională a acestei viziuni despre sănătate”. (Robinson, Istoria soliei sanitare, p. 79).

— prezentarea principiilor de bază ale vieții sănătoase, înaintea cunoștințelor științifice din acea vreme;

— avertizarea împotriva necumpărării, în orice privință — în muncă, în mîncare, în băutură, în medicație. Îndrumarea către marile medicamente ale lui Dumnezeu — apa, factorii naturali, curățenia;

— a face oamenii să recunoască îngrijirea „Templului Duhului Sfînt” (1 Cor. 3, 16.17), ca o datorie religioasă;

— a stabili locul soliei sănătății în învățătura Evangheliei, ca o parte integrantă a adevărului prezent — ca brațul drept al întregii solii îngerești.

În problema alimentației, învățăturile sînt mult cuprinzătoare. Cumpătarea, dieta lacto-ovo-vegetariană, săracă în grăsimi, în sare, și în alimente rafinate fără a se ajunge la extreme distrugătoare de sănătate.

Vaccinările au luat amploare după 1895, așa cum s-a arătat deja și nu găsim în scrierile sale referiri cu privire la acest subiect. Totuși, D. E. Robinson, unul din secretarii săi, arăta la 12 iunie 1931, că în timpul unei epidemii de variolă, sora White s-a vaccinat contra acestei boli și a îndemnat toate persoanele cu care venea în contact, să facă acest lucru, arătînd că vaccinarea crește imunitatea (rezistența) la această boală, sau, dacă totuși o persoană vaccinată contractează boala, aceasta va îmbrăca o formă ușoară lipsită de consecințe grave. De asemenea, considera ca un pericol, dacă cineva nu lua aceste precauții.

Transfuziile de sînge, încercate încă în secolul 17, dar abandonate din cauza rezultatelor contradictorii devin posibile după ce Landsteiner descoperă grupele sanguine A, B și 0 (1900) și Ianski (1907) și Moss (1910) grupa AB. Aplicații pe scară mai mare au loc după 1915, după ce se descoperă importanța citratului de sodiu în coagulare și se elaborează tehnica păstrării și conservării singelui. Factorul Rh este descoperit în 1940 la 85% din populație și se elucidează astfel multe cazuri de incompatibilitate neexplicate pînă atunci. Deși sora White a făcut cunoștință cu această problemă spre sfîrșitul vieții, într-o scrisoare adresată Dr. Kress, scria: „Aceasta este o lucrare care salvează viața — o infuzie de sînge de la o persoană la alta”. (2 S.M./303).

Cu privire la medicamentele amintite deja, s-au dat sfaturile următoare: „Mi s-a arătat o ramură, încărcată cu multă sămîntă și pe care era scris: Nux vomica — stricnina. Mai jos era scris: Nu este medicament. Am văzut persoane care erau sub influența acestei otrăvi. Ea produce îndeosebi temperatură ridicată și pare a acționa asupra coloanei vertebrale dar afectează și întreg organismul. Cînd aceasta este luată în cantitate mică, are o influență pe care nimic nu o poate contracara. Dacă se ia fără măsură, adesea rezultatele sînt convulsii, paralizie, nebunie și moarte. Mulți întrebuințează acest rău mortal în cantități mici, dar dacă și-ar da seama de influența pe care o are, nici un bob din ea nu ar mai introduce în corpul lor”.

Am văzut că macul alb, atît de nevinovat și simplu în aparență, produce un drog primejdios. Opiul este o otrăvă lentă, cînd este luat în cantități mici. Luat în doze mari, produce comă și moarte. Efectul lui asupra sistemului nervos este ruinător. Dacă bolnavii întrebuințează acest drog, pînă ce devine un obicei, atunci este aproape cu neputință să se mai lase de el, pentru că ei se simt sleiți și nervoși fără el. Aceștia se găsesc într-o stare mai rea cînd le lipsește acest drog, decît bețivul fără alcool, sau fumătorul fără tutun.

Dacă sistemul lui nervos nu este intoxicat continuu cu acest drog otrăvitor, el este într-o stare nenorocită. Sclavul opiului, este într-o stare vrednică de milă. Aceasta îi întunecă sensibilitatea, îi timpește creierul, și-l face incapabil de a servi lui Dumnezeu. Adevărații creștini, nu pot stăruii să întrebuințeze această otrăvă lentă, cînd știu ce influență are asupra lor...

(continuare în cop. a III-a)

CEL NEPRIHĂNIT VA TRĂI PRIN CREDINȚĂ

Cele mai clare exemple de credință ne sînt oferite de Biblie, în cîteva cazuri din viața și slujirea Domnului nostru. Pe cînd umbla pe pămînt și Se afla printre bărbații și femeile în nevoie, fiecare gest al adevăratei credințe era urmat de expresii ale plăcerii și acțiunii divine. Isus era într-adevăr fericit să găsească manifestarea credinței.

Șușatul roman a venit la Isus adînc îngrijorat de sănătatea slujitorului său. Cînd Isus a promis că va veni să însănătoșească pe bolnav, sutașul a răspuns: „Ci zi numai un cuvînt și robul meu va fi tămăduit... Cînd Isus a auzit aceste vorbe, S-a mirat și a zis celor ce veneau după El: 'Adevărat vă spun că nici în Israel n-am găsit o credință așa de mare' (Matei 5,8-10).

Importanța credinței

În Matei la capitolul 15 găsim redarea unei călătorii pe care Isus și ucenicii Lui au făcut-o în Tir și Sidon. O femeie canaanită a venit căutînd ajutor pentru fiica ei ce era „chinuită de un drac”. În ciuda citorva răspunsuri aparent negative, ea nu a renunțat. A insistat chiar pînă la punctul de a nu crede ce îi spunea Isus (pe cînd El proba credința ei) punîndu-și întreaga încredere în El, ca Fiul al lui Dumnezeu. Văzînd zelul și umilința ei, Isus i-a răspuns: „O, femeie, mare este credința ta; făcîți-se cum vorești. Și fiica ei s-a tămăduit chiar în ceasul acela”.

Isus a lăudat în mod invariabil pe oameni pentru credința lor. Așa a fost în cazul vindecării fiicei dregătorului și a femeii cu scurgerea de sînge (cap. 9,18-22), a oamenilor care au coborît prin tavan pe paralizic (Luca 5,18-26), a cărierii și a iertării Mariei Magdalena în casa lui Simon, fariseu (Luca 7,36-50), a vindecării orbului lingă Ierihon (Luca 18,35-43). În fiecare caz Isus a acționat fără ezitare, răspunzînd credinței simple.

„Mult cunoscuta maximă despre credință ce mută munții din loc arată că de fapt, credința are legătură cu ceea ce numai Dumnezeu poate realiza; ea este aceea care permite lui Dumnezeu să intre în acțiune... Isus, El nu va acționa în afara credinței care presupune o acceptare personală a Lui”. (Carl Henry — „Jesus of Nazareth, Saviour and Lord”).

Necesitatea vitală a prezenței credinței este accentuată mai mult atunci cînd Isus spune: „Dar cînd va veni Fiul omului, va găsi El credință pe pămînt?” Înțelesul în-

trebării este că adevărata credință va fi greu de găsit.

În acest pasaj Isus nu sugera faptul că atunci cînd va veni din nou, oamenilor le va lipsi cunoștința și trăinicia în ceea ce cunosc. Credința definește o anumită atitudine, distinctă, față de Dumnezeu din partea omului. Prin însăși natura ei, ea transcende căutării pentru informații și verificare și atașează valoarea supremă de Dumnezeu, de Domnul Isus, și de Cuvîntul lui Dumnezeu. Cu toate că sînt prețioase: gîndirea sănătoasă și cunoașterea adevărului nu sînt de ajuns. Oamenii devin creștini sau credincioși numai cînd se așează sub puterea și neprihănirea minuitoare a lui Dumnezeu și se consacră cu întreaga ființă lui Isus Hristos.

„Cel neprihănit va trăi prin credință” (Rom. 1,17). Aceste cuvinte simple, clare, conțin într-adevăr cheia vieții de aici și a vieții veșnice. Dacă mintuirea și viața veșnică ne sînt oferite de Dumnezeu în dar, atunci trebuie să existe din partea păcătosului o atitudine sau o acțiune de răspuns care să aibă semnificația acceptării și consacrării sa. Acest răspuns este credința. Omul deci nu caută numai cunoștința ei și viața. Credința percepe realitatea unui Dumnezeu viu. Credința ne unește de Dumnezeu.

În Predica de pe Munte, Isus vorbind ascultătorilor Săi, le spune:

„De aceea vă spun: Nu vă îngrijorați de viața voastră, gîndindu-vă ce veți mîncă sau ce veți bea, nici de trupul vostru, gîndindu-vă cu ce vă veți îmbrăca... Uitați-vă la păsările cerului: ele nici nu seamănă, nici nu seceră și nici nu strîng nimic în grîinare, și totuși Tatăl vostru cel cereș le hrănește. Oare nu sînteți voi cu mult mai de preț decît ele?... pușin credincioșilor! Nu vă îngrijorați dar zicînd: 'Ce vom mîncă?' sau 'ce vom bea?' sau 'cu ce ne vom îmbrăca?' Fiîndcă toate aceste lucruri Neamurile le caută. Tatăl vostru cel cereș știe că aveți trebuință de ele. Căutați mai întîi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra” (Mat. 6,25-33).

Isus nu mostra pe ascultătorii Săi pentru ignoranța lor sau pentru lipsa de trăinicie în ceea ce privește grija lui Dumnezeu față de viața lor, ci îi mostra din cauza lipsei lor de încredere în El.

Apostolul Luca pune la baza mințurii acțiunea divină a lui Dum-

nezeu în Isus. Aceasta nu înseamnă însă că toți oamenii sînt mințuiți. Deschide doar ușa. Dacă însă oamenii vor să intre este necesar să primească mai întîi această mințuire. Aceasta înseamnă ca întreaga lor atitudine să fie de supunere din toată inima față de Dumnezeu... Isus a lăudat credința sutașului (Luca 7,9)..

Isus... cere de la oameni... o atitudine de încredere deplină. (Leon Morris „The Cross in the New Testament” pag. 102).

„Să nu vă părăsiți dar încrederea voastră pe care o așteptați o mare răsplătire!... Încă puțină, foarte puțină vreme și Cel ce vine va veni și nu va zăbovi. Și cel neprihănit va trăi prin credință: dar dacă dă înapoi, sufletul meu nu găsește plăcere în el. Noi însă nu sîntem din aceia care dau înapoi ca să se piardă, ci din aceia care au credință pentru mintuirea sufletului” (Evr. 10,35-39).

Semnificația credinței

Care este semnificația și sensul în care Scripturile folosesc cuvîntul „credință”? Cum l-au folosit în Biblie marii oameni ai credinței? Cuvîntul grecesc pentru credință este „pistis” iar forma de verb „pisteuo”. Nici unul din aceste cuvinte nu înseamnă numai a cunoaște ceva. Înțelesul lor merge mai departe, presupune și ideea de încredere, a avea încredere în cineva, a te supune.

„Tu crezi că Dumnezeu este unul, și bine faci; dar și dracii cred... și se înfioară!” (Iacob 2,19).

Îngerii decăzuți cunosc corectitudinea lui Dumnezeu și Cuvîntul Său. Ceea ce ei cunosc în mîntea lor coresponde de fapt adevărului veșnic despre Dumnezeu, despre ce este El și despre ce a făcut. Ei știu că Domnul Isus este Fiul lui Dumnezeu. Ei au făcut cunoscut acest lucru de cîteva ori pe cînd Isus trăia pe pămînt. Înțelegerea rațională a realităților divine nu înseamnă a avea credință.

O credință dinamică presupune mult mai mult decît coerență, iluminare intelectuală sau cunoașterea adevărului. Sînt multe lucruri despre care știm că sînt adevărate, fără a ne pune credința în ele. Credem că omul este muritor și supus morții. Credem că toți oamenii sînt păcătoși și că se nasc în lume fără Dumnezeu. Credem în distrugerea finală a păcatului și a celor păcătoși. Însă nu credem în aceste lucruri, chiar dacă afirmăm că sînt adevărate.

„Credința... nu este numai o stare de conștiință intelectuală a adevă-

rului, nu este nici măcar o accep-
tare intelectuală a adevărului. Poți
avea acestea și totuși să fii lipsit
de credință. Credința înseamnă o
încredere adevărată în El și în ceea
ce El a făcut în dreptul nostru și
pentru mântuirea noastră... Omul
care are credință este omul care
nu se mai uită la și spre sine. Nu
se mai uită, nu mai ia în seamă
nimic din ceea ce odată a fost... El
nu se mai uită la ce speră să de-
vină ca rezultat al propriilor lui
eforturi. El se uită numai și numai
la Domnul nostru Isus Hristos și
la lucrarea Sa desăvârșită și se în-
temeiază numai pe acestea" (Martin
Llyod-Jones, Rom. p. 45).

Apocriptic niciodată cuvântul gre-
cesc pentru credință nu este folosit
singur ci este asociat cu pre-
poziția care exprimă ideea de a
crede ceva.

„Lucrarea pe care o cere Dumne-
zeu este aceasta: să credeți în
Acela pe care L-a trimis El" (Ioan
6,29).

„Câtă vreme aveți lumina printre
voi, credeți în lumină ca să fiți
fii ai luminii" (Ioan 12,36).

„Să nu vi se tulbure inima. Aveți
credință în Dumnezeu și aveți credință
în Mine" (Ioan 14,1).

Apostolul Pavel vorbește despre
a avea „credință în singele Lui”
(Rom. 3,25). „Căci toți sfinții fii
ai lui Dumnezeu prin credința în
Hristos Isus” (Gal. 3,26).

„...ca să slujim de laudă slavei
Sale, noi care mai dinainte am nă-
dăduit în Hristos. Și voi care ați
auzit Cuvântul adevărului (Evan-
ghelia mântuirii noastre) ați crezut
în El și ați fost pecetluiți cu Du-
hul Sfânt, care fusese făgăduit”
(Efes. 1,12-13).

„...pe cînd celui ce nu lucrează
ci crede în Cel ce socotește pe
păcătoșii neprihăniți, credința pe care
o are el, îi este socotită ca nepri-
hănire (Rom. 4,5).

Folosirea propozițiilor este sem-
nificativă. A crede pe cineva poate
pur și simplu să însemne a crede,
a spune și nimic mai mult. A crede
într-o persoană, înseamnă să-l pre-
țuești deosebit de mult pentru a
avea încredere în el. Credincioșii
trebuie să se încreadă în făgăduin-
țele și în Cuvântul lui Dumnezeu,
deoarece Dumnezeu, Cel care face
o făgăduință, întotdeauna vorbește
adevărul. El își ține cuvântul. Ade-
vărul despre Persoana Sa, făgăduin-
țele pe care le face, au un înțeles
adevărul. Ele scot pe credincios din
eul lui, și îi satisfac nevoia după
cineva de încredere. Viața este în
mare parte o căutare de persoane
în care ne putem încrede pe deplin.
Chiar această atitudine a credinței
nu este o simplă aprobare pe plan
intelectual, ci un act al eului de-
plin al omului.

Cunoștința nu devine credință,
pînă în momentul în care ea im-
plică acțiune. Aceasta se aplică în
relația noastră cu medicii, dentiștii
sau alte ramuri de deservire. Cu-
noștința care poate să fie luată pe
garanție este de mică valoare, pînă
cînd ea ajunge să fie vrednică de
încredere și să se acționeze în
baza ei:

„A afirma că de fapt credința
nu este numai o aprobare a adevă-
rului nu însemnează că, ea, cre-
dința, nu implică adevărul. A face
din cunoașterea credinței ceva anti-
intelectual, ar însemna să o îndepăr-
tăm din domeniul realității din
lumea obiectivă. Dar este o reali-
tate faptul că Isus este Dumnezeu
și rămînind în adevărul Scripturii
și al credinței în mîntuire nu poți
să afirmi că nu este. Iar Dumne-
zeirea lui Isus este un fapt arătat
de intelect (L.S. „All Things Made
New” pag. 210. Citat de E. Hep-
penstall în Salvation Unlimited,
1974, pag. 70).

DESĂVÎRȘIREA: este ea oare posibilă?

(urmare din pag. a 3-a)

„Medicul va fi în cabinetul său,
profesorul la catedra sa, meseriașul
la meseria sa, studentul cu cărțile
lui, mama îngrijindu-și și alin-
tîndu-și copilul. Îndeplinirea îndă-
toirilor zilnice într-un așa mod în-
cît să reflecte măreția caracteru-
lui lui Dumnezeu, constituie prima
și cea mai importantă datorie a ser-
vului credincios. Acesta este și sen-
sul sfințirii. „Sfințirea... constă în
împlinirea cu bucurie a îndatoririlor
zilnice într-o desăvîrșită ascultare
de voința lui Dumnezeu”. (P.D. ed.
1980, p. 264).

Reproducerea caracterului lui
Isus în viața și obligațiile noastre
zilnice, dînd astfel pe față pute-
rea lui Dumnezeu care face în stare
o persoană să îndeplinească în mod
desăvîrșit voința Sa, este singura
cale prin care cel cu inima des-
chisă, sinceră va ști întotdeauna
ce este adevărul pe care îl caută”.

„Caracterul este putere. Mărturia
tăcută a unei vieți credincioase,
neegoiste și evlavioase, are în sine
o influență irezistibilă. Manifestînd
în viața noastră caracterul Dom-
nului Hristos, noi conlucrăm cu El
în lucrarea de salvare de suflete,
căci numai manifestînd în viața
noastră caracterul Său, noi putem
coopera cu El. Și cu cît este mai
mare, mai întinsă influența noas-
tră, cu atît mai mare este binele
pe care îl putem face. Cînd cei
care mărturisesc a sluji lui Dumne-
zeu, urmează exemplul Domnului
Hristos, trăind în viața lor zilnică
principiile Legii Sale; cînd fiecare
faptă este o mărturisire că ei tu-
besc pe Dumnezeu mai presus de
orice, iar pe aproapele lor ca pe ei
înșiși, atunci, biserica va avea pu-
tere ca să influențeze lumea”. (P.D.
ed. 1980, p. 268).

D. Popa

„Credința este răspunsul personal
și predarea față de revendicarea pe
care Isus o are asupra noastră”.
(Carl Henry op. cit. pag. 195).

Acțiunea credinței schimbă cen-
trul de interes de la sine și încre-
derea în sine, spre Isus. Această
acțiune de bază în viață, nu se rea-
lizează cu ușurință. Credința deter-
mină pe oameni să mediteze profun-
d la ei, în relația lor cu Dumne-
zeu. Ea trezește gîndirea la preo-
cuparea cea mai profundă pentru
buna și dreapta relație cu Dum-
nezeu.

„Nu este nimic superficial în ceea
ce Noul Testament numește credin-
ță, în relația sa cu acest final adevă-
r în Dumnezeu; ... este predarea
sa absolută și veșnică, dragostea
purtaoare de păcate a lui Dumne-
zeu, pentru mîntuire. Nu este nu-
mai un act de o clipă, este atitu-
dinea unei vieți, este singura rezol-
vare pentru moment cînd omul
se predă lui Isus și este singurul
lucru care-l menține în dreapta re-
lație cu Dumnezeu pentru totdeauna.
(James Denny, „The Christian Doc-
trine of Reconciliation” pag. 291).

Credința nu aduce nici un merit.
Credința înseamnă încredere din
toată inima în Isus. Această încre-
dere nu este imaginară. Noi facem
cunoscut întreaga noastră dependență
de El pentru mîntuire, pen-
tru viață și pentru neprihănire.
Această relație de încredere și pre-
dare permanentă în Dumnezeu re-
aduce pe om la viața pe care
Dumnezeu a plănuit-o pen-
tru el în grădina Edenului. Mîntui-
rea trebuie să înceapă din acest
punct. Este viața lui Isus pe care
noi o alegem, și nu pe a noastră.

Credința nu este niciodată o
acceptare ușoară a lui Isus. Ea im-
plică o categorică încredințare că
dorim pe Isus, viața Sa și voința
Sa. Cînd Dumnezeu vede în noi a-
cest fel de credință, ne consideră a
fi neprihăniți, în armonie cu ce
ne-am decis să fim în Isus. O astfel
de credință a intrat deja pe
calea neprihănirii și a ascultării
de voința lui Dumnezeu.

„Actul credinței înseamnă tot
atît de mult a fi ținut de Dumnezeu
cît și a te ține de Dumnezeu; pute-
rea credinței este folosită la fel de
mult în capitulare ca și în cucerire
— credința care învinge lumea
este capitulare în fața biruinței celei
mari a lui Dumnezeu”. (G. C. Ber-
kouwer „Faith and Justification”,
1954 pag. 190. Idem, pag. 71).

Folosirea credinței

Care este punctul de început al
credinței? De unde să începem?
„Să ne uităm țintă la Căpetenia și
Desăvîrșirea credinței noastre” (Evr.
12,2). Credința mîntuitoare nu apa-
re prin sine. Este darul lui Dumne-
zeu. Descoperirea lui Dumnezeu cu
privire la neprihănirea mîntuitoare
în Fiul Său, Domnul Isus, gene-
rează credința noastră și o însoțește
de la început și pînă la sfîrșit”. De-
oarece în ea este descoperită o ne-
prihănire pe care o dă Dumnezeu

prin credință și care duce la creștină" (Rom. 1,17).

Credința ia ființă datorită obiectului ei, Isus Hristos. Aceasta este de o importanță supremă. A avea credința cea adevărată, înseamnă că obiectul credinței nu poate fi fals. El trebuie să fie adevărat. Problema religiilor false este faptul că obiectul credinței lor nu este real, ci dumnezei, idoli, falși. Mintea caută siguranța și încrederea într-un singur lucru; ca obiectul credinței lor să fie adevărat și nu o creație a imaginației sau a minților oamenilor. Dacă obiectul credinței este fals, atunci credința într-un dumnezeu fals se termină în dezamăgire.

„Aparăți-vă pricina, — zice Domnul — arătați-vă dovezile cele mai tari” zice Împăratul lui Iacob. Să le arate și să ne spună ce are să se întâmple, care sînt proorociile pe care le-ați făcut vreodată? Spuneți, ca să luăm seama la ele și să le vedem împlinirea; sau vestiți-ne viitorul. Spuneți-ne ce se va întâmpla mai târziu, ca să știm că sinteți dumnezei, faceți măcar ceva bun sau rău ca să vedem și să privim cu toții. Iată că nu sinteți nimic și lucrarea voastră este nimic, o scribă este care vă alege pe voi.

„Căci Mă uit și nu este nimeni, nimeni între ei care să proorocească și care să poată răspunde dacă-l voi întreba. Iată că toți sînt nimic, lucrările lor sînt zadarnice, idoli lor sînt o suflare goală (Isa. 41,21-24, 28, 29).

Fiecare om trăiește prin credință pînă la un anumit nivel. El se încrede în cineva. Chiar încrederea în noi înșine. În posibilitățile noastre sau în prietenii noștri dă un oarecare sens și valoare vieții pe pămîntul acesta. Vorbim despre încrederea în medic, în constructor, în pilotul unui avion. Credința se bazează pe ceea ce acești oameni sînt în sine ca persoane demne de încredere. Încrederea diferă în funcție de natura și calitatea unei persoane. Încrederea dezvăluie valoarea medicului prin capacitatea sa de a vindeca și de a salva vieți.

Dacă ne punem încrederea în bani și averi, care sînt trecătoare, nu avem nici un viitor. De fapt nu ne putem încrede pe deplin în nici un lucru sau persoană. În afara credinței în adevăratul și viul Dumnezeu orice altceva este relativ. Trăim în timp și sintem ființe legate de timp. Numai prin credința în vesnicul Dumnezeu vom putea aparține vesniciei. Credința în Domnul Isus înseamnă că viața are un ultim înțeles și anume, este o garanție a vieții de acum și o garanție a vieții viitoare. Toate celelalte lucruri sînt trecătoare.

Solomon a primit această învățătură:

„O, deșertăciune a deșertăciunilor, zice Ecclesiastul... totul este deșertăciune. Ce folos are omul din toată truda pe care si-o dă sub soare? Un neam trece altul vine... Am vă-

zut tot ce se face sub soare; și iată că totul este deșertăciune și goană după vînt!

„Apoi, cînd m-am uitat cu băgare de seamă la toate lucrările pe care le făcusem cu mințile mele, și la truda cu care le făcusem, am văzut că în toate este numai deșertăciune...” (Ecles. 1,2-14; 2,11).

„Aici este răbdarea sfinților care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” (Apoc. 14,12).

Cum recuștigă Dumnezeu încrederea oamenilor păcătoși? Cum poate Dumnezeu să obțină din nou încrederea oamenilor și supunerea lor personală? Ce metodă poate folosi Dumnezeu pentru a determina pe oameni să renunțe la dependența de sine și la mulțumirea de sine? Aici Dumnezeu cerurilor ni se descoperă în adevăratul Său caracter. El însuși pătrunde în lumea noastră prin Fiul Său, Domnul Isus Hristos.

Cuvîntul Evangheliei afirmă de fiecare dată înțietatea lui Isus Hristos. În același timp ne prezintă faptele în termenii unei descoperiri divine în istoria umană. Lucrul cel mai important despre Cel care ne răscumpără este că în persoana Sa se găsește adevăr, neprihănire și iubire. Deci, Dumnezeu a dat omului orice motiv pentru a se încrede în El. Numai prin credința în Dumnezeu, în Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, viața noastră poate avea vreun înțeles.

Cu această iubire a lui Dumnezeu descoperită în Isus Hristos nu ne putem comporta în mod ușuratic. Repetarea unor forme religioase nu este de ajuns: păcatul, minuirea, adevărul, solia, încheierea lucrării lui Dumnezeu. Ar trebui folosite mai rar, și nu ca un vocabular de referință superficial care să acopere indiferența și neutralitatea. Credința percepe realitățile exprimate de aceste cuvinte. Trebuie să ne asigurăm că modul în care folosim terminologia religioasă nu este o evadare din realitatea spirituală.

Credința este un mijloc spre a ajunge la o realizare finală iar nu un sfîrșit în sine. Acest sfîrșit este relația credinciosului cu Isus, relație care duce la minuire. Credința adevărată înseamnă că obiectul credinței noastre există într-adevăr, că Isus este Dumnezeul cel viu, că viața noastră este controlată și condusă de această supremă Putere suverană. Nu credința mintuiește. Domnul Isus mintuiește. Credem în făgăduința Domnului Isus că va veni din nou, și sintem mintuiți prin nădejde. Credem în lucrarea de răscumpărare a lui Isus; altfel nu am avea nici o asigurare că păcatele ne sînt iertate sau că minuirea viitoare va fi și a noastră. Prin credință putem suporta natura tranzitorie a vieții și înfrunța fără frică moartea. Putem trăi cu siguranță deoarece știm că Dumnezeu este responsabil de viața noastră iar nu noi înșine. Putem exclama cu apostolul Pavel:

„Deci, ce vom zice noi în fața tuturor acestor lucruri? Dacă Dum-

nezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră? El care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?... Cine ne va despartă pe noi de dragostea lui Hristos? Necazul sau strimtorarea sau prigonirea sau foamea sau lipsa de îmbrăcăminte sau primejdia sau robia?... totuși în toate aceste lucruri, noi sintem mai mult decît biruitori prin Acela care ne-a iubit. Căci sint bine încredințați că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpînirile, nici puterile, nici lucrurile de acum nici cele viitoare, nici înălțimea nici adîncimea, nici o altă făptură nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru” (Rom. 8,31-39).

„Nu este nimic în credință, care să facă din ea minuirea noastră. Credința nu poate înlătura vina noastră. Isus este puterea lui Dumnezeu spre minuirea tuturor celor ce cred. Indreptățirea vine prin meritele Domnului Isus. El a plătit prețul pentru răscumpărarea păcătoșilor. Totuși numai prin credința în singele Său poate Domnul Isus să indreptățească pe credincios”. (The S.D.A. Bible Commentary, on Rom. 5,1, pag. 1071).

Credința este indreptată către obiectul ei de slujire: Isus Hristos, fără ca inima să fie în cel mai mic grad înclinată să considere credința în sine ca un motiv de laudă. Iată de ce ar trebui ca și cea mai slabă și mai simplă persoană să creadă fără ezitare în Mintuitorul care este pe deplin capabil să mintuiească pînă la extrem. Credinciosul nu trebuie să se bazeze pe meritul credinței sale ci pe meritele lui Isus Hristos, neprihănirea noastră. Dacă cel credincios are gîndurile indreptate spre valoarea inerentă a credinței el poate ajunge la concluzia că, credința contribuie la minuire și are merite în sine. Credința are valoare numai dacă este înrădăcinată în Isus...

Nu credem prin El sau cu ajutorul Său ci în El... și în El... găsim puterea de a crede. Nu este numai obiectul credinței ci și lumea credinței. El devine universal nostru cînd simte, cunoaște și ne face ceea ce sintem. Setea de Dumnezeu se află adînc, în suflet, și nu o putem astîmpăra decît prin comunicarea cu Isus... Orice suflet, de orice vîrstă, nu poate fi sigur că aparține de Dumnezeu decît prin Isus. (P. T. Forsyth „The Person and Place of Jesus Christ” pag. 56).

Una din înșelătoriile lui Satana, este să ne facă să fim preocupați de noi înșine, în loc să privim spre Isus Hristos. Credința nu valorează nimic pînă cînd nu ajunge să disprețuiască slăbiciunile noastre sau ale altora și pînă cînd nu ne determină să ne supunem cu totul Celui ce nu greșește niciodată.

O viață trăită în Hristos, este o viață de pace lăuntrică. Speranța noastră nu se află în noi înșine; ea este în Hristos. Slăbiciunea

noastră se unește cu puterea Lui, neștiința noastră cu înțelepciunea Lui, nesiguranța noastră cu puterea Sa dăinuitoare. Astfel, noi nu trebuie să privim la noi înșine, nu trebuie să îngăduim minții să se ocupe de propria noastră persoană, ci să privim la Hristos. Să lăsăm ea mintea noastră să se ocupe de iubirea Lui, de frumusețea și desăvârșirea caracterului Său. Hristos în lepădarea Sa de Sine, Hristos în umiliția Sa, Hristos în toată curăția și sfințenia Sa, Hristos în nespul de marea Sa iubire — iată care trebuie să fie subiectul contemplării noastre. Numai iubindu-l pe El și depinzind în totul de El, vom putea fi transformați după chipul și asemănarea Sa.

Cugetele care se ocupă numai de propria persoană, se înstrăinează de Hristos, izvorul puterii și al vieții. De aceea, efortul continuu al lui Satana este de a abate cugetele păcătoșului de la Mântuitorul, împiedicând astfel unitatea și comuniunea sufletului cu Hristos. Cu plăcerile păcatului, grijiile, necazurile și problemele încurcate ale vieții, greșelile altora sau propriile noastre greșeli și nedesăvârșiri — cu unele din acestea sau cu toate laolaltă va căuta el să abată mintea noastră de la Hristos. Să nu ne lăsăm înșelați de șiretlicurile lui. Noi nu trebuie să facem din noi înșine centrul preocupărilor noastre, fixându-ne temeri și griji cu privire la faptul că vom fi mântuiți sau nu. Toate acestea ne îndepărtează sufletul de izvorul puterii noastre. Să încredințăm lui Dumnezeu problema răminerii noastre în El, ... Să rămînem liniștiți în Dumnezeu. El este în stare să păzească ce l-am încredințat. Dacă ne vom lăsa în brațele Sale, El ne va face să ajungem mai mult decât biruitorii prin cel care ne-a iubit" (Calea către Hristos, ed. 1980, pag. 72).

în românește:
G. Popa

SĂRBĂTORILE PRIMĂVERII

(urmare din pag. a 1-a)

rului român, amintitoare a euceririi independenței de stat în urma războiului antiotoman și a încetării celui de al doilea război mondial, precum și sărbătoarea omenirii întregi, eliberată de coșmarul acestui cataclism. În ambele ipostaze sărbătoarea este comemorarea unui triumf al poporului român pentru binele său național, dar și a unui triumf mondial la a cărui geneză acest popor de viteji a participat în mod decisiv. Iar noi, cei de astăzi, care ne bucurăm de decenii de pacea câștigată cu atâtea mari sacrificii, să ne alăturăm cu toată inima celor ce militează pentru pace, progres și demnitate umană, bine știind că „fericiți sint făcătorii de pace”.

Radu Ștefan
Consilier Uniune

Căminul... un Betel!

Ce vis minunat! O scară, asemenea unei ființe vii se mișca urcându-se pînă la... cer. Ființe cerești suindu-se și coborîndu-se pe această scară ce făcea legătura dintre tronul lui Dumnezeu și un loc singuratic din antica Palestină. Domul însuși Se afla lingă Iacob. Aproape de necrezut, dar scena aceasta este un simbol, o asigurare plină de încredere.

O noapte petrecută la Betel nu promitea nimic decît un loc mizerabil și vădit neconfortabil fugarului plin de praf care căuta să-și facă un culcuș printre stîncile existente, alegînd una mai netedă ca să-i slujească de căpății. Adormind, oboseala făcu loc viziunii incredibile. Încet, încet, scenele visului se amestecau cu realitatea la care Iacob se trezi.

„Cu adevărat, Domnul este în locul acesta, și eu n-am știut”, mur-

mură el. „Aici este casa lui Dumnezeu, aici este poarta cerurilor”. (Gen. 28,15-17).

Ce mare adevăr a descoperit Iacob în acea memorabilă noapte! În Isus Hristos, cerul și pămîntul s-au înfrățit. Prin El, s-a realizat împăcarea — reconcilierea — în familia lui Dumnezeu. Familia de pe pămînt are deschis drumul revenirii în familia cerului. Prezența Sa înmoaie inimile, temperează spiritele, îmbogățește viața, păstrează deschise căile relațiilor cordiale.

„Căminurile noastre trebuie să fie un Betel”, declară serva Domnului (A.H. 19).

Căminul meu casa lui Dumnezeu? Casa mea porta cerului? „Da” Așa spune Cel Atotputernic. „Aceasta” spune Dumnezeu, „este voința și dorința Mea pentru toate căminurile”.

R. H. Pierson

Sfîrșit de drum

Cu durere aducem la cunoștința frățietății noastre încetarea din viață la data de 30 martie 1983, în Cîmpina a pastorului Deleanu Petre.

Atunci cînd nimeni nu se aștepta, cînd după tratamentele făcute se simțea mai bine, cînd inima care-l „supăra” părea că și-a re luat activitatea sa normală... după ce a slujit lui Dumnezeu și fraților lui în seara zilei de 30 martie, vine acasă, se culcă obosit să se odihnească și... nu se va mai scula decît numai la învierea din morți a dreptilor.

Născut la 16 decembrie 1924 în comuna Poroschia, jud. Teleorman, din părinți credincioși, la vîrsta de 16 ani, merge la Seminarul Teologic de la Brașov, pe care-l absolvă în anul 1948, după ce trece, nu fără traume prin perioada frămîntată a războiului, și a persecuției antonesciene (1941—1944). Din 1949 este angajat în lucrarea de pastorație, activînd rînd pe rînd la Ploiești, Văleni, Rm. Sărat, Zimnicea, Alexandria și Cîmpina. La 19 noiembrie 1955 este întărit prin binecuvîntare ca pastor al Bisericii Advente.

Fratele Deleanu Petre a fost o fire deschisă, avînd totdeauna un zîmbet pe buze, o inimă largă, cu dorința sinceră și hotărîtă, ca în limitele puterii și darurilor ce i-au fost date de Creator, să slujească... Creatorului, Bisericii Sale și semenilor săi. Optimismul său ce izvoara dintr-o încredere puternică în Cel ce l-a chemat, a fost pentru mulți un tonic binefăcător.

Serviciul divin de înmormîntare a avut loc sîmbătă 2 aprilie a.c.

în Cîmpina. Familia îndurerată, colegii și un mare număr de frați și surori din comunitățile ce le-a părăsit, vecini și prieteni l-au condus la locul odihnei sale temporale. Cuvîntul mingîterii și al asigurării răsplătirii divine a fost rostit de pastorul Ciucă Ioan, președintele Conferinței București, și de pastorul Popescu Nicolae, secretarul Uniunii de Conferințe.

Putem înțelege poate mai bine de ce spunea pe vremuri Balac:

„O, de aș muri de moartea celor neprihăniți, și sfîrșitul meu să fie ca al lor” (Num. 23,10).

„Da! Ferice de acum încolo de morții care mor în Domnul! Ei se odihnesc de ostenele lor, căci faptele lor îi urmează”. (Apoc. 14,13).

Comitetul Uniunii

Din viața Bisericii

A sosit iarăși primăvara, cu muguri și flori, cu iarbă verde și zile senine. Odată cu ea a sosit și prima Conferință cu pastorii pe anul 1983, care a reunit un număr de 640 de pastori și prezbiteri ai Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din Republica Socialistă România la cele patru centre: Timișoara și Bacău în ziua de 5 aprilie; Cluj-Napoca și București în ziua de 6 aprilie. Aceste întâlniri, care de-a lungul anilor au fost o mare binecuvântare pentru viața și slujirea noastră creștină, s-au încadrat în atmosfera generală a întreg cuprinsului patriei noastre, o atmosferă sărbătorească, omagială. Împlinirea a 65 de ani de viață, a 50 de ani de activitate în slujba patriei și a 9 ani de când Excelența Sa, Domnul Nicolae Ceaușescu a fost ales în înalta funcție de președinte al Republicii Socialiste România, primul președinte ale României, ne-au dat prilejul fericit ca într-un glas cu întregul nostru popor să rostim un cuvânt de aleasă prețuire și profundă recunoștință. Astfel tematica acestor adunări pastorale cit și evenimentele evocate le-a dat un caracter festiv.

Referatul social care a fost prezentat cu această ocazie s-a intitulat: „Nicolae Ceaușescu, cititor al României Socialiste“.

Din luările la cuvânt redăm câteva fragmente ale unora dintre vorbitori:

Deac Gligor, președintele Conferinței Sibiu: „Obiectul de a omagia o personalitate proeminentă nu este nou și nici în contradicție cu Sfințele Scripturi. Marele profet Daniel, care a fost și un mare bărbat de stat, se adresa deseori în aceste cuvinte: „Veșnic să trăiești împărat“ (Dan. 6.21). Apostolul Pavel spune: „Cui datorați cinstea, dați-i cinstea“; dînd exemplu, el însuși se adresează în cuvintele: „Prea aleșule Festus“ Fapte 26.25. Trebuie să ne exprimăm recunoștința pentru tot ce s-a făcut în țara noastră în ultimii ani, pentru că s-a făcut enorm de mult. Se cuvine și este numai drept să ne exprimăm profunda noastră grațitudine pentru deplina libertate de care ne bucurăm în statul nostru socialist“.

Vocabularul nostru pare prea sărac, remarcă fr. Bîdluc Ioan, președintele Conferinței Bacău, pentru a exprima tot ce simțim și ce gândim atunci cînd vorbim despre țara noastră și despre conducătorul ei. Vorbim cu sinceritate și din toată inima despre marile realizări obținute în anii de lumină și împliniri, ani ai ridicării prestigiului patriei noastre pe culmi de glorie.

„Ca Adventiști de Ziua a Șaptea, avem un motiv temeinic a ne exprima întreaga noastră recunoștință pentru deplina libertate religioasă de care ne bucurăm în țara noastră.“

„Mulțumim din toată inima președintelui țării noastre pentru tot ce avem și pentru exemplul pilduitor de patriotism și devotament față de cauza dreaptă a poporului din care face parte și în fruntea căruia stă cu vrednicie“.

Delea Alexandru, secretarul Conferinței Cluj; „Referatul a cuprins simțăminte frumoase de omagiere la adresa președintelui țării. Într-adevăr președintele țării noastre este auzit, văzut și prezentat sa simțită într-o muncă asiduă pentru prosperitatea țării noastre, în interesul tuturor cetățenilor ei. El este un exemplu de muncă, ceea ce constituie un stimulent pentru noi toți. Prin exemplul său personal a reușit să unească pe toți cetățenii țării în munca constructivă pentru înflorirea patriei.“

„Istoria consemnează pe mulți eroi pe arena lumii. Președintele țării noastre ca un erou, promovează spiritul de pace și bună înțelegere între popoarele din lumea întreagă. Acest deziderat al păcii,

ca oameni ai religiei, îl putem numi pentru vremea noastră „solia lui Dumnezeu“. Avem datoria să ne rugăm ca Dumnezeu să călăuzească pe conducătorul țării noastre și să ne facem datoria la locul nostru de muncă“.

Referatul teologic a tratat „Concepția teologică cu privire la componența ființei omenești“. Acest referat, un studiu teologic deosebit de valoros și-a propus a ne orienta spre o antropologie biblică cu scopul de a ne ajuta în cunoașterea mai temeinică a Cuvîntului lui Dumnezeu și a fi feriți de amăgiri primejdioase. O bună cunoaștere a rosturilor existenței umane ca ființă „încununată cu slavă și cinste“ obiect central al creației și al Planului de Mîntuire, ne dă posibilitatea a avea o corectă înțelegere și a realiza în consecință prin lucrarea harului lui Hristos, sfințirea vieții noastre, care trebuie să cuprindă, în chip fericit toate compartimentele ființei noastre. La dezbaterile care au urmat, vorbitorii au spus:

Dr. Ene Paulin — prezbiter la comunitatea Brăila: „Referatul a prezentat mult interes și mi-a adus noutăți în înțelegerea componenței ființei umane. Înțeleg că expresia „suflet“ are și semnificația de întreg“.

Bucuman Ioan, pastor ajutor în districtul Petroșani jud. Hunedoara: „Faptul că funcțional, ființa umană se exprimă prin trup, suflet și duh, este adevărit de constatarea că în ființa umană s-au descoperit ritmurile: fizic, intelectual și afectiv“.

Aceste adunări pastorale s-au desfășurat, într-adevăr, într-o atmosferă sărbătorească, festivă, omagială. Rostind cuvinte de aleasă prețuire și stimă la adresa președintelui scumpei noastre patrii, Excelența Sa Domnul Nicolae Ceaușescu, participanții reprezentînd Biserica A.Z.S. din Republica Socialistă România, și-au manifestat sentimentele lor de patriotism și atașament total față de politica de pace și înțelegere între națiuni, libertate și progres social, inițiată și promovată de președintele României. Totodată se angajează ca alături de toți fiii țării noastre, să muncească cu hărnicie și dăruire totală, să respecte legile și orînduiele societății noastre socialiste și să aducă contribuția lor la dezvoltarea și ridicarea țării pe noi culmi de progres și civilizație, conștiință fiind că trebuie tradus în viața de zi cu zi principiul Bibliei: „Dați dar Cezarului ce este al Cezarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu...“ „Cui datorați cinstea, dați-i cinstea...“ „Dați cinste împăratului...“

Redacția

* * *

În ziua de 11 martie a.c., la invitația Comitetului Uniunii de Conferințe A.Z.S. din țara noastră, a sosit într-o scurtă vizită în România, prima delegație a Bisericii Adventiștilor de Ziua a Șaptea din Uniunea Sovietică, Delegația a fost compusă din fr. Mihail Kulakov, coordonatorul lucrării advente din U.R.S.S., Nicolai Jukaliuc și Alexandru Parasei, conducători ai Bisericii advente din Ucraina și membri ai Comitetului de Conducere al Bisericii Adventiștilor de Ziua a Șaptea din U.R.S.S.

Așa cum am mai spus, este prima vizită oficială a conducerii lucrării advente din marea țară vecină și prietenă. Cu această ocazie oaspeții au avut posibilitatea să cunoască o serie de orașe și sate din România și să se întrețină cu mulți frați și surori din Comunitățile Bisericii noastre. Au fost deosebit de bucuroși cînd în Comunitatea Repedeș, ea și în Comunitățile Milișăuți și Moldovița, s-au

Oaspeții în mijlocul comunității Repedea, jud. Maramureș

putut întreține cu frați în limba ucraineană și să predice în această limbă. Și-au exprimat satisfacția văzînd că naționalitățile conlocuitoare din România, își păstrează limba, portul, au școli în limba lor, bucurîndu-se de depline libertăți de manifestare.

Au fost impresionați de frumusețea Maramureșului, a Moldovei și Bucovinei, a caselor cu o arhitectură specific românească din aceste zone, de frumusețea Caselor de Rugăciune, clădite în stilul specific regiunilor respective și în mod deosebit au fost plăcut impresionați de căldura dragostei frățești cu care au fost primiți.

Oaspeții ne-au vorbit despre libertatea de care se bucură în U.R.S.S., Biserica Adventă și cei peste 32.000 de credincioși adventiști, dintre care aproximativ 13.000 sînt în Ucraina, 9.000 în Republica Moldovenească, iar 10.000 în restul țării. Biserica Adventă din Uniunea Sovietică este organizată la nivelul republicilor și în prezent pregătesc un Congres Unional care să aleagă o conducere unională.

Pe data de 17 martie, fr. D. Popa și N. Kulakov au făcut o vizită la Departamentul Cultelor, unde oaspeții s-a întreținut cu Dl. Director Popescu de la direcția Relații Externe. Fr. Kulakov și-a exprimat mulțumirea pentru ocazia de a vizita România, exprimîndu-și satisfacția pentru această vizită și pentru faptul că întîlnirea cu România, cu frumusețile ei cu frățietatea adventă care se bucură de libertate în exercitarea vieții de cult, a constituit pentru delegația Uniunii Sovietice, o experiență cu totul deosebită, mulțumind autorităților pentru aprobarea de a face această vizită.

Trebuie să recunoaștem că întîlnirea cu frații din Uniunea Sovietică a fost deosebit de caldă și plăcută. Cineva făcea remarcă semnificativă, că în timp ce alte persoane ce ne-au vizitat ne-au „vorbit adesea ca din cărți”, ei ne-au vorbit „din inimă”.

Ne-am bucurat de această întîlnire, unica pînă în prezent, și ne-am despărțit de oaspeții noștri cu nădejdea revederii, subliniindu-se necesitatea menținerii păcii pe planeta noastră, între popoare și între toți fiii oamenilor.

Comitetul Uniunii

SUFERINȚE ȘI REMEDII (III)

(urmare din pag. a 15-a)

Mercurul, calomelul și chinina au adus atîtea nenorociri, pe care numai ziua Domnului le va descoperi pe deplin. Preparatele de mercur și calomel luate în organism, își păstrează mereu puterea lor otrăvitoare, cît timp mai rămîne o mică parte din ele. Aceste preparate otrăvitoare au nimicît milioane de ființe și fac pe suferinzi să-și tirască pe pămînt o existență mizerabilă. U.S.G./138-139). Aceasta nu însemna cîtuși de puțin, că atunci cînd situația o impune, unele din aceste mijloace terapeutice, medicamentoase nu trebuiau deloc folosite. Pe cînd se afla în Australia, unul din misionarii din acele locuri, al cărui fiu murise din cauza malariei, a întrebă-o dacă ar fi fost păcat să-i dea fiului său chinină. Răspunsul a fost „Nu, se cuvine să facem tot ceea ce putem mai bine”. (M.S./282). De asemeni, interzicerea consumului de ceai și cafea, nu privește folosirea lor ca medicament, ci numai ca băutură. E. G. White folosindu-le ea însăși atunci cînd avea tulburări digestive. (Idem. p. 303). Au fost de asemeni recomandate mijloacele de tratament prin hidroterapie sau alte mijloace naturale, iar în 1911, cînd a luat contact cu tratamentul cu raze röntgen, a avut cuvinte de apreciere despre folosirea lor strict limitată.

Dr. Ene Paulin

Editura Curierul Adventist

*Revista Curierul Adventist este organul oficial
al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România*

*Apare la două luni, sub conducerea unui comitet
de redacție format din : D. Popa, redactor-șef ;
Oct. Coconcea, secretar de redacție.*

Membri : N. Popescu, N. Dumitrescu și Șt. Radu.

Redacția și Administrația :

București, str. Labirint nr. 116 — Sector 3, Tel. 20.76.65